Cesta ke Kristu

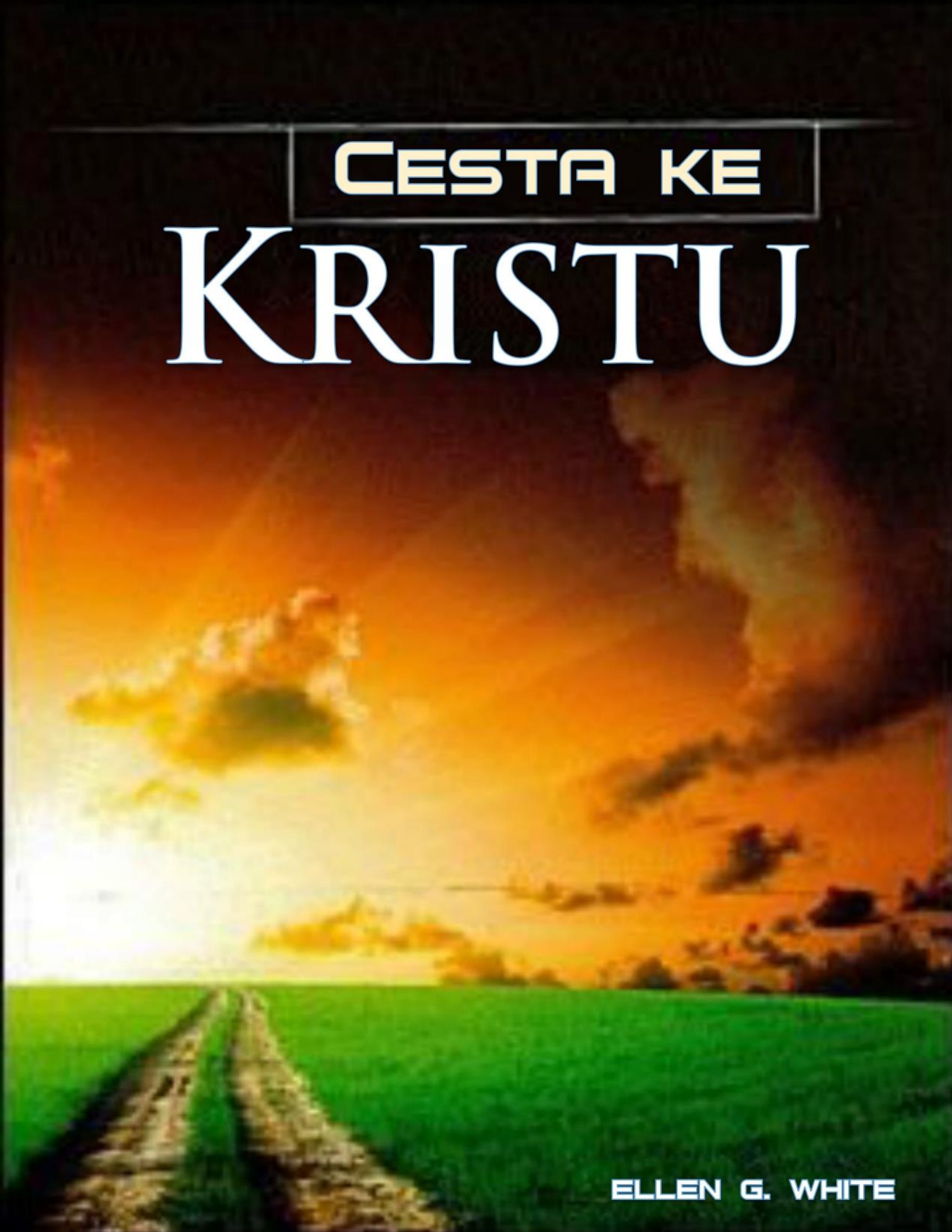

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Czech

Autorská práva © 2020. Mezinárodní Publikace Nové Smlouvy.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem bez výslovného písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací uvedených, kritických článcích, odkazů a recenzích.. Veškeré dotazy směřujte na Nakladatelství.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem, elektronickými nebo mechanickými, včetně kopírování, záznamu nebo systémem ukládání a vyhledávání informací - s výjimkou recenzenta, který může citovat krátké pasáže v recenzi, která má být vytištěna v časopise nebo novinách - bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogizaci v publikačních datech

Upravil a Navrhl: Mezinárodní SkupinaNové Smlouvy.

Vytištěno ve Spojeném království.

První tisk 26 května 2020

Vydalo New Covenant Publications International

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Navštivte webové stránky: www.newcovenant.co.uk

Ježíš seděl u stolu publikánů na čestném místě. Svou účastí a laskavostí ukázal, že uznává lidskou důstojnost, a lidé chtěli být hodni jeho důvěry. Jeho slova na ně působila životodárnou mocí a byla pro ně požehnáním. Probudila v těchto vyvržencích společnosti nové pohnutky a otevřela jim možnost nového života.

Ježíš poukazoval na zhoubnou moc falešného učení, které otupuje smysl pro pravdu a touhu po ní. Řekl: “Kdo se napije starého, nechce nové; řekne: ‘Staré je lepší.’” Lukáš 5,39. Pravda, kterou světu zvěstovali patriarchové a proroci, zazářila v Kristových slovech v novém světle.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformované Knihy, Přetvořené Mysle

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Tato stránka je záměrně prázdná

Poděkování

Věnováno Bohu.

Předmluva

Nová mezinárodná publikovaná smlouva znovu spojuje čtenáře s božským plánem, který váže nebe a zemi a posiluje věčnost zákona lásky. Erb archy smlouvy představuje intimitu mezi Ježíšem Kristem, jeho lidem a ústřední význam božího zákona. Jak je psáno: „Bude to smlouva, kterou učiním s domem Izraele, řekl pán, vložím svůj zákon do jejich vnitřních částí a zapíšu je do jejich srdcí a oni budou mými lidmi, a zas já budu jejich Bůh. “ (Jeremiah 31: 31-33; Židům 8: 8-10). Nová smlouva skutečně svědčí o vykoupení, které vzniklo nezmírněným sporem a bylo zapečetěno krví.

Po mnoho staletí mnozí snášeli otřesné trápení a nepochopitelný útlak, navržen tak, aby vymazal z povrchu zemského pravdu. Zejména v temném období bylo toto světlo dobře zahaleno a zakryto lidskými tradicemi a lidskou nevědomostí, protože obyvatelé světa pohrdali moudrostí a porušovali smlouvu. Zkáza zpronevěření s množícím se zlem vyvolal velikou pohromu nespoutané degenerace a diabolského nelidství, že mnoho životů bylo nespravedlivě obětováno a odmítalo se vzdát svobody svědomí. Nicméně ztracené znalosti byly obnoveny, konkrétně v období reformace.

Reformační období 16. století vyvolalo okamžik pravdy, zásadní změny a následné turbulence, které se odráží v protireformaci. Jenom že prostřednictvím tohoto svazku však jeden znovu objevuje nepopiratelný význam této jedinečné revoluce z pohledu reformátorů a dalších odvážných průkopníků. Z jejich účtů lze pochopit strhující bitvy, důvody tohoto fenomenálního odporu a nadpřirozených zásahů.

Naše motto: „Reformované Knihy, Přetvořené Mysle“, zdůrazňuje odlišný žánr literatury, vytvořený v kritickém období a jeho dopad. Rezonuje také naléhavost osobní reformace, znovuzrození a transformace. Protože gutenbergský tisk, spojený s překladatelskou agenturou, šířil principy reformované víry, asi před 500 lety, digitalizovaný tisk a online média budou komunikovat v každém jazyce světla pravdy v těchto posledních časech.

Obsah

Kapitola 1 - Boží Láska k Člověku 5
Kapitola 2 - Hříšník Potřebuje Krista 9
Kapitola 3 - Pokání 12
Kapitola 4 - Vyznání 20
Kapitola 5 - Zasvěcení 23
Kapitola 6 - Věřit a Přijímat 26
Kapitola 7 - Zkouška Učednictví 30
Kapitola 8 - Růst v Kristu 35
Kapitola 9 - Dílo a život 40
Kapitola 10 - Poznání Boha 44
Kapitola 11 - Modlitba jako Přednost 48
Kapitola 12 - Co s Pochybností? 54
Kapitola 13 - Radost v Pánu 59

Kapitola I - Boží Láska k Člověku

Příroda, právě tak jako zjevení svědčí o lásce Boží. Náš Otec na nebesích je zdrojem života, moudrosti a radosti. Pohleďte na pozoruhodné a krásné věci přírody. Pomyslete na to, jak podivuhodně se přizpůsobují potřebě a blahu nejen člověka, ale všech živých bytostí. Sluneční svit a déšť, jež obšťastňují a oživují zemi, pahorky, jezera i pláně, mluví k nám o lásce Stvořitelově. Bůh uspokojuje každodenní potřeby všeho stvoření. Podle krásných slov žalmistových:

"Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě

a ty jim v pravý čas dáváš pokrm,

otvíráš svou ruku,

a ve své přízni sytíš všechno, co žije." Žalm 145,15.16.

Bůh stvořil člověka naprosto svatého a šťastného; krásná země, jak vyšla z ruky Stvořitelovy, nenesla stopy úpadku, ani stín kletby. Teprve přestoupení zákona Božího - zákona lásky - přineslo hoře a smrt. Přesto i v utrpení, jež přichází jako následek hříchu, se projevuje láska Boží. Je psáno, že Bůh proklel zemi pro přestoupení člověka. Trní a bodláčí - překážky a zkoušky, jež učinily z lidského života život plný námahy a starostí - byly k dobru člověka jako potřebná součást výchovy podle plánu Božího k jeho pozdvižení z úpadku a zkázy, do níž ho uvrhl hřích. I když svět padl do hříchu, není jen místem strastí a bídy. V přírodě samé nacházíme poselství naděje a útěchy. I na bodlácích jsou květy a trní je poseto růžemi.

"Bůh je láska" je napsáno na každém rozvíjejícím se poupěti, na každém vyrážejícím stéblu trávy. Švitořiví ptáci naplňují ovzduší svými líbeznými písněmi, krásné květy, nádherně zbarvené, provoňující vzduch svými libými vůněmi, majestátné lesní stromy se svým bohatým, sytě zeleným listovým - to všechno podává svědectví o laskavé otcovské péči našeho Boha a o jeho touze učinit své dítky šťastnými.

Slovo Boží zjevuje Boží charakter. Pán Bůh oznamuje sám své milosrdenství. Když se Mojžíš modlil: "Dovol mi vidět tvou slávu," Bůh odpověděl: "Všechna má dobrota přejde před tebou" (2. Mojžíšova 33,18.19) - to je Boží sláva. Když Bůh míjel tvář Mojžíšovu, volal: "Hospodin, Hospodin, Bůh plný slitování a milostivý, dlouhoshovívavý, nejvýš.milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích" 2. Mojžíšova 34,6.7. Bůh je"milostivý a plný slitování" (Jonáš 4,2), "protože má zalíbení v milosrdenství" Micheáš 7,18.

Bůh přitahuje k sobě naše srdce nespočetnými znameními na nebi i na zemi. Snaží se zjevit se nám v divech přírody a také v nejhlubších a nejněžnějších lidských vztazích, jaké může lidské srdce poznat. Ty však mohou lásku Boží k nám znázornit jen nedokonale.

Ačkoli existují všechny tyto důkazy, zaslepil nepřítel dobra srdce lidí natolik, že vzhlížejí k Bohu se strachem a představují si, že je přísný a neúprosný. Satan svedl lidi k tomu, že se dívají na Boha jako na bytost, jejíž hlavní vlastností je strohá spravedlnost - jako na přísného soudce, tvrdého a nesmlouvavého věřitele. Satan líčí stvořitele jako bytost, která bedlivě sleduje chyby a omyly lidí, aby je pak mohla potrestat. Proto přišel Ježíš a žil mezi lidmi, aby rozptýlil tento temný stín tím, že odhalí světu nekonečnou lásku Boží.

Syn Boží přišel z nebe, aby zjevil Otce. “Boha nikdo nikdy neviděl, jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm vypověděl” Jan l,18. “Nikdo nezná Otce než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit” Matouš 11,27. Když jeden z učedníků žádal: Ukaž nám Otce, Ježíš odpověděl: “Tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mne, Filipe? Kdo viděl mne, viděl Otce.

Jak tedy můžeš říci: Ukaž nám Otce?” Jan 14,8.9.

O svém pozemském poslání Ježíš řekl: “Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu” Lukáš 4,18. Takové dílo konal Ježíš. Chodil a konal dobro, uzdravoval všechny, jež ovládal satan. Byly vesnice, kde se neozývalo sténání nemocného ani z jediného domu, protože jimi prošel Ježíš a uzdravil všechny nemocné. Jeho dílo bylo důkazem jeho božského poslání. V každém skutku, který za svůj život vykonal, se projevila láska, soucit a slitování. Jeho srdce se otevíralo lidem v něžném soucitu. Vzal na sebe lidskou podobu, aby se mohl přiblížit potřebám člověka. Ani ti nejchudší a nejskromnější se nebáli k němu přistoupit. I děti pociťovaly jeho přitažlivost. Rády mu sedávaly u nohou a na kolenou a s důvěrou pohlížely do jeho zamyšlené tváře, z níž vyzařovala láska.

Ježíš nezamlčel jediné slovo pravdy, ale pronášel je vždy s láskou. V každodenním styku s lidmi byl Spasitel vždy nanejvýš ohleduplný, laskavý a pozorný. Nebyl nikdy nepřívětivý, nikdy nevyslovil bez příčiny tvrdé slovo, nikdy zbytečně nezranil citlivou duši. Nevytýkal člověku slabost. Mluvil pravdu, avšak vždy s láskou. Káral pokrytectví, nevíru a nepravost. Když pronášel své výtky, byly v jeho hlase cítit slzy. Plakal nad Jeruzalémem, městem, jež miloval a jež ho nechtělo přijmout, jeho, jenž je Cesta, Pravda a Život. Obyvatelé Jeruzaléma ho zavrhli, avšak Spasitel na ně stále pohlížel se soucitem a láskou. Jeho život byl životem plným sebezapření a promyšlené péče o druhé. V jeho očích byla každá duše vzácná. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něžností ke každému členu rodiny Boží. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit.

Taková je povaha Kristova, jak se projevila v jeho. životě. Je to povaha Boží. Ze srdce Otcova vylévají se v Kristu proudy božské lásky na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, “který se zjevil tělesně” 1. Timoteovi 3,16.

Ježíš žil, trpěl a zemřel proto, aby nás vykoupil. Stal se“mužem bolesti”, abychom se mohli podílet na věčné radosti. Bůh dopustil, aby jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nepopsatelné nádhery na svět poskvrněný a zkažený hříchem, zatemněný stínem smrti a prokletím. Bůh mu dovolil, aby opustil náruč jeho lásky a zřekl se úcty andělů a vystavil se hanbě, urážkám a ponižování, nenávisti a smrti. “Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni” Izajáš 53,5. Pohleďte na Krista na poušti, v zahradě getsemanské, na kříži! Neposkvrněný Syn Boží vzal na sebe tíhu hříchu. Ten, jenž byl jedno s Bohem, cítil v duši strašné odloučení, které hřích způsobuje mezi Bohem a člověkem. Toto vědomí se projevilo v jeho úzkostném zvolání: “Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?” Matouš 27,46. Byla to tíha hříchu a vědomí jeho strašného rozmachu, jež odděluje člověka od Boha, která zlomila srdce Syna Božího.

Kristus však nepřinesl tuto velkou oběť proto, aby vzbudil v Otcově srdci lásku k člověku nebo aby v něm vyvolal ochotu nás vysvobodit. Ne, to jistě ne. “Tak miloval Bůh svět, že svého jediného Syna dal” Jan 3,16. Otec nás nemiluje proto, že přinesl tuto velkou smírčí oběť, nýbrž přinesl smírčí oběť, protože nás miluje. Kristus byl prostředníkem, skrze něhož mohl Bůh vylít svou nekonečnou lásku na svět padlý do hříchu. “Bůh to byl, jenž Kristem smiřoval svět s sebou” 2. Korintským 5,19. Bůh trpěl se svým Synem. Za smrtelných muk v zahradě getsemanské, při smrtelném zápase na kříži Golgoty zaplatilo srdce Věčné lásky cenu za naše vykoupení.

Ježíš pravil: “Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal” Jan 10,17. To znamená: Můj Otec vás tak miluje, že mne miluje tím více proto, že jsem dal svůj život, abych vás spasil. Tím, že jsem za vás obětoval svůj život a stal se vaším ručitelem, že jsem vzal na sebe vaše hříchy a přestoupení, stal jsem se drahým svému Otci. Neboť mou obětí může Bůh zůstat spravedlivý a přesto může ospravedlnit toho, kdo uvěří ve mne.

Nikdo jiný než Syn Boží nás nemohl vykoupit, neboť jen on, jenž byl u Otce, mohl zjevit Boha. Jedině on, jenž znal výšku a hloubku Otcovy lásky, ji mohl zjevit světu. Nic menšího než nekonečně velká oběť, kterou přinesl Kristus pro padlého člověka, nemohlo vyjádřit lásku Otcovu k ztracenému lidskému rodu.

“Tak miloval Bůh svět, že svého jediného Syna dal.” Dal ho nejen proto, aby žil mezi lidmi, nesl hříchy světa a zemřel jako jejich oběť. Dal ho padlému lidstvu. Kristus se měl ztotožnit se zájmy a potřebami lidí. Ten, jenž byl jedno s Bohem, se připoutal k lidem svazky, jež se nikdy nepřetrhnou. Ježíš“se nestydí nazývat je svými bratry” Židům 2,11. Stal se obětí za nás, naším obhájcem, naším bratrem; má naši lidskou podobu před trůnem Otcovým, spojil se na věky s lidským pokolením, které vykoupil, stal se Synem člověka. A to vše proto, aby člověk mohl být vysvobozen ze zkázy a ponížení způsobené hříchem, aby mohl zrcadlit lásku Boží a účastnit se radosti, která pramení ve svatosti.

Cena zaplacená za naše vykoupení, nekonečně velká oběť našeho nebeského Otce spočívá v tom, že dal svého Syna, aby zemřel za nás, by nám měla poskytnout představu o tom, čím se můžeme stát skrze Krista. Když apoštol Jan pod vnuknutím Ducha svatého poznal výšku, hloubku a šířku lásky Otcovy k hynoucímu lidstvu, naplnila ho bázeň a úcta; nemohl nalézt vhodná slova, jimiž by vyjádřil velikost a něžnost takové lásky, a proto volal k světu, aby na ni pohleděl, těmito slovy: "Hleďte, jak velkou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi" 1. Janův 3,1. Jak vysoce jsou zde lidé hodnoceni! Přestoupením se lidé stávají poddanými satana. Vírou v usmiřující oběť Kristovu se potomci Adamovi mohou stát opět syny Božími. Tím, že vzal na sebe lidskou podobu, pozvedl Kristus hříšné lidstvo. Lidé padlí do hříchu se spojením s Kristem vskutku mohou stát hodnými jména"dítky Boží".

Taková láska nemá obdoby. Stát se dítkami nebeského Krále! Jaké skvostné zaslíbení! Jaký námět pro nejhlubší úvahy! Nepřekonatelná láska Boží k světu, který ho nemiloval! Pomyšlení na to působí na naše srdce i mysl a podřizuje je vůli Boží. Čím více přemýšlíme o Božství ve světle kříže; tím lépe vidíme milosrdenství, lásku a odpuštění spojené s nezaujatostí a spra- vedlností, tím jasněji poznáváme nesčetné důkazy lásky, jež je nekonečná. Poznáváme i něžný soucit, jenž převyšuje vřelou lásku, jakou chová matka k svému nezdárnému dítěti.

Kapitola 2 - Hříšník Potřebuje Krista

Člověk byl při svém stvoření obdařen tělesnou silou a vyrovnanou myslí. Byl dokonalou bytostí a žil v souladu s Bohem. Jeho myšlení bylo čisté, jeho cíle svaté. Neposlušnost však zvrátila tyto schopnosti a na místo pravé lásky nastoupilo sobectví. Povaha člověka se přestoupením tak oslabila, že člověk nebyl schopen odolat moci zla vlastní silou. Stal se zajatcem satanovým a byl by jím zůstal navěky, kdyby byl Bůh nezasáhl: Úmyslem pokušitelovým bylo zmařit plán, který měl Bůh při stvoření člověka a naplnit zemi bídou a zkázou. A pak by všechno toto zlo vydával za následek toho, že Bůh stvořil člověka.

Když byl člověk bez hříchu, žil v radostném styku s tím, "v němž jsou obsaženy všechny tajemné poklady moudrosti a poznání" Koloským 2,3. Když se však dopustil hříchu, nenacházel už radost ve svatosti a snažil se skrýt před přítomností Boží. Právě tak je tomu i dnes s neobrozeným srdcem. Takové srdce není v souladu s Bohem a spojení s ním v něm nemůže vzbudit radost. Hříšník by se nemohl cítit šťastným v přítomnosti Boží a necítil by se dobře ve společnosti svatých bytostí. Kdyby mu bylo dovoleno vstoupit do nebe, nepřineslo by mu to pravou radost. Duch nesobecké lásky, který tam vládne - každé srdce tam bije v souladu se srdcem Věčné lásky - by v jeho duši nerozechvěl stejný tón. Jeho myšlení, jeho zájmy, jeho pohnutky by byly zcela jiné než myšlení, zájmy a pohnutky bezhříšných obyvatel nebes. Způsobil by nesouzvuk v souladu nebe. Nebe by pro něho bylo místem utrpení, toužil by ukrýt se před tím, jenž je světlem nebe a středem jeho radosti. Není svévolným rozhodnutím Pána, že bezbožní nemají přístup do nebe; ti se vyloučili sami z blažené společnosti vlastní vinou. Sláva Boží by pro ně byla spalujícím ohněm. Takoví by uvítali smrt, aby se mohli ukrýt před tváří toho, jenž zemřel, aby je vykoupil.

Je pro nás nemožné, abychom se vlastními silami vyprostili z propasti hříchu, do níž jsme upadli. Naše srdce mají zlé sklony a my je nemůžeme změnit. "Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo." "Tělesné smýšlení je nepřítelem Božím, neboť není podřízeno Bohu, ba ani nemůže být" Jób 14,4; Římanům 8,7. Výchova, vzdělání, rozhodování, lidské úsilí, působí ve své oblasti vlivu. Zde jsou neúčinné a bezmocné. Mohou způsobit zlepšení v chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit zdroje, z nichž prýští život. Nejprve musí zapůsobit síla z vnitřku, musí přijít nový život shůry, než se člověk obrátí z hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen jeho milost může oživit umrtvené duchovní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti.

Spasitel řekl: "Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží" (Jan 3,3), což znamená: dokud nepřijme nové srdce, nové touhy, nová předsevzetí a nové pohnutky, jež vedou k novému životu. Osudným omylem je myslet si, že je třeba rozvíjet dobro, jež je v člověku od narození. "Člověk jako přírodní bytost neuznává věci Ducha Božího - to je

mu pošetilostí, nemůže je poznat, protože se dají posoudit jen Duchem." "Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znova" 1. Korintským 2,14; Jan 3,7. O Kristu je psáno: "V něm byl život, a život byl světlo lidí" - "není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni" Jan 1,4; Skutky 4,12.

Nestačí jen vnímat lásku a dobrotivost Boží, nestačí vidět shovívavost a otcovskou něžnost povahy Boží. Nestačí chápat moudrost a spravedlnost zákona Božího, nestačí poznat, že je založen na věčné zásadě lásky. Apoštol Pavel to všechno poznal a napsal o tom: "Přiznávám, že zákon je dobrý." "Zákon je svatý, i přikázání je svaté, správné a dobré." V úzkosti duše a v zoufalství však dodává: "Já však jsem člověk tělesný, zaprodaný hříchu" Římanům 7,16.12.14. Toužil po čistotě, spravedlnosti, které vlastními silami nemohl dosáhnout, a proto volal: "Já nešťastný člověk!

Kdo mě vysvobodí z tohoto těla propadlého smrti?" Římanům 7,24. Takové volání vychází ze zklamaných srdcí ve všech zemích a ve všech dobách. Pro všechny je jen jediná odpověď: "Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa" Jan 1,29.

Duch Boží se snaží různými podobenstvími vystihnout tuto pravdu a osvětlit ji lidem, kteří touží zbavit se břemene viny. Když Jákob prchl z otcovského domu, kde se dopustil hříchu tím, že podvedl svého bratra, byl sklíčen vědomím viny. Opuštěn a vyvržen, odloučen od všeho, co mu bylo v životě drahé, trpěl pomyšlením, které nade vším ostatním tížilo jeho duši: byl to strach, že spáchaný hřích ho odloučil od Boha a že nebe se ho vzdalo. Ve svém zármutku si lehl na holou zemi, aby si odpočinul. Vůkol něho byly jen pusté pahorky a nad hlavou nebe zářící hvězdami. Když usnul, měl podivuhodný sen. Viděl, jak z místa, na němž ležel, vede žebřík sahající až k samým branám nebes a po něm vystupovali a sestupovali andělé Boží; z otevřeného nebe plného nádhery byl slyšet božský hlas přinášející útěchu a naději. Tak byl Jákob seznámen s tím, co uspokojí potřebu a touhu jeho duše - se Spasitelem. S radostí a vděčností poznal, že mu byla ukázána cesta, po níž může jako hříšník navázat spojení s Bohem. Tajemný žebřík ve snu představoval Ježíše, jediného prostředníka spojení mezi Bohem a člověkem.

Tohoto podobenství se dotkl Kristus ve své rozmluvě s Natanaelem, když pravil: "Uvidíte nebe otevřené a anděly Boží vystupující a sestupující na Syna člověka" Jan 1,51. Když člověk padl do hříchu, vzdálil se Bohu; země se oddělila od nebe. Přes propast, která vznikla mezi zemí a nebem, nemohlo být spojení. Avšak skrze Krista mohla být země opět spojena s nebesy. Svými zásluhami překlenul Kristus propast, kterou způsobil hřích, takže služební andělé mohou mít opět spojení s lidmi. Kristus spojuje padlého člověka, slabého a bezmocného, s Pramenem věčné síly.

Marné jsou však sny člověka o pokroku, marné jsou všechny snahy o zušlechtění lidstva, je-li opomíjen jediný zdroj naděje a pomoci pro padlé lidstvo. "Každé dobré dání a každý dokonalý dar" (Jakubův 1,17) je od Boha. Jedině od Boha je pravá dokonalost

povahy. A jedinou cestou k Bohu je Kristus. Kristus praví: “Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne” Jan 14,6.

Bůh touží po svých dítkách na zemi láskou, jež je silnější než smrt. Když dal svého Syna, dal nám v jediném daru celé nebe. Spasitelův život, jeho smrt a jeho přímluva za nás, služba andělů, prosby Ducha, působení Otce na nebesích skrze všechny a všechno, neutuchající zájem nebeských bytostí - všechno to slouží vysvobození padlého člověka.

Zamysleme se nad podivuhodnou obětí, která byla pro nás přinesena! Pokusme se ocenit práci a námahu, jakou nebe vynakládá, aby zachránilo padlé a přivedlo je zpátky do domu Otcova! Nemohlo být použito silnějších pohnutek, nemohly být nasazeny mocnější prostředky; netušené odměny za konání dobra, radosti nebe, společnost andělů, společenství a láska Boha a jeho Syna, zušlechťování a rozvoj všech našich sil pro věčné časy - což to nejsou mocné pohnutky, které nás povzbuzují k tomu, abychom zasvětili svá srdce plně službě našemu Stvořiteli a Vykupiteli?

Na druhé straně pak soudy Boží trestající hřích, nevyhnutelná odplata, zkažení povahy a konečný zánik, jak o tom jasně mluví slovo Boží, nás varují, abychom nesloužili satanu.

Můžeme si nevážit milosti Boží? Co více mohl Bůh pro nás udělat? Vytvořme si pravý vztah k tomu, jenž nás miluje úžasnou láskou. Používejme prostředků, které nám Bůh poskytuje, abychom se přetvořili k obrazu Božímu a abychom se vrátili do společnosti andělů a obnovili soulad a spojení s Otcem a Synem.

Kapitola 3 - Pokání

Jak se člověk stane spravedlivým před Bohem? Jak se hříšník může ospravedlnit? Jedině Kristus nás může uvést do souladu s Bohem, se svatostí. Jak se však dostaneme ke Kristu? Mnozí kladou otázku, kterou vyslovovali lidé kdysi o letnicích, když si uvědomili své hříchy a volali: “Co máme dělat?” Apoštol Petr jim na to odpověděl: “Čiňte pokání.” Jindy, ne dlouho nato, pravil: “Čiňte pokání a obraťte se, aby vaše hříchy byly smazány” Skutky 2,38; 3,19.

Pravé pokání obsahuje upřímnou lítost nad hříchem a odvrácení od hříchu. Hříchu se nezřekneme, dokud nepoznáme jeho hříšnost; opravdová změna v životě nastane, až když se od hříchu odvrátíme srdcem.

Mnozí lidé nechápou pravou podstatu pokání. Jsou zarmouceni proto, že hřešili, a dokonce činí určitou vnější nápravu, poněvadž se obávají, že jim spáchané zlo přinese utrpení. To však není pokání ve smyslu slova Božího. Takoví lidé totiž naříkají spíše nad následky svých hříchů než nad hříchem samým. Tak bědoval také Ezau, když poznal, že navždy ztratil své prvorozenství. Balám, poděšen andělem stojícím mu v cestě s taseným mečem, uznal svou vinu, aby neztratil život; nebylo v tom však skutečné lítosti nad hříchem, nebo obrácení, ani odpor k hříchu. Podobně Jidáš Iškariotský, když zradil svého Pána, zvolal: “Dopustil jsem se hříchu, když jsem zradil nevinnou krev” Matouš 27,4.

Vědomí, že propadl zatracení a hrozná vyhlídka budoucího soudu ho přivedly k takovému vyznání. Následky, které měly přijít, ho naplnily hrůzou, v jeho srdci však nebyl hluboký srdceryvný žal, že zradil neposkvrněného Syna Božího a že zapřel Svatého Izraelského. Také faraón když trpěl soudy Božími, uznal svůj hřích, aby unikl dalšímu trestu. Začal však znovu vzdorovat nebesům, jakmile rány skončily. Ti všichni naříkali nad následky svých hříchů, nelitovali ovšem samotného hříchu.

Poddá-li se však srdce vlivu Ducha, probudí se svědomí a hříšník pocítí něco z hloubky a svatosti zákona Božího, základu vlády Boží na nebi i na zemi. “Světlo, které osvěcuje každého člověka, jenž přichází na svět” (Jan 1,9), osvěcuje i tajné kouty srdce a zjevuje věci skryté ve tmě. Mysli a srdce se zmocňuje přesvědčení o hříchu. Hříšník cítí spravedlnost Hospodinovu a pociťuje strach, že se objeví hříšný a nečistý před tím, jenž zkoumá srdce. Vidí lásku Boží, krásu svatosti, radost z nevinnosti; touží po tom, aby byl očištěn a aby se znovu dostal do styku s nebesy.

Modlitba, kterou pronesl David po svém pádu, ukazuje pravý žal způsobený hříchem. Davidovo pokání bylo upřímné a hluboké. Nesnažil se omlouvat svou vinu. K modlitbě ho nevedla touha uniknout hrozícímu soudu. David pochopil obludnost svého přestoupení, poznal, že jeho duše je poskvrněna; cítil ošklivost nad svým hříchem. Nemodlil se jen za

odpuštění, ale i za čistotu srdce. Prahl po radosti, která pochází z nevinnosti, chtěl být znovu smířen a spojen s Bohem. Z hloubi duše volal:

“Blahoslavený je ten, komu bylo odpuštěno přestoupeni

a jehož hřích je přikryt.

Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti,

a v jehož duchu není záludnosti”. Žalm 32, Izajáš 2,1.

“Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje,

pro své velké slitování zahlaď moje nevěrnosti.

Doznávám se ke svým nevěrnostem,

svůj hřích mám před sebou stále

Zbav mne hříchu yzopem a budu čistý,

umyj mne, budu bělejší nad sníh

Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.

Jen mě neodvrhuj od své tváře,

Ducha svého svatého mi neber!

Dej, ať se zas veselím z tvé spásy,

podepři mě duchem oddanosti...

Vysvoboď mě, abych nebyl vinen krvi, Bože,

Bože, moje spáso

ať plesá můj jazyk pro tvou spravedlnost”. Žalm 51,3-16.

Projevit takovou lítost není v dosahu našich sil; můžeme ji dosáhnout jen skrze Krista, jenž vystoupil na výsost a propůjčil lidem dary.

Právě v tom se mnozí lidé mýlí, a proto se připravují o pomoc, kterou jim chce Kristus poskytnout. Domnívají se, že nemohou přijít ke Kristu, dokud nevykonali pokání. Myslí si, že pokání je přípravou pro odpuštění hříchů. Je pravda, že pokání musí předcházet odpuštění hříchů, neboť jen zlomené a zkroušené srdce pocítí potřebu Spasitele. Musí však hříšník čekat, až prožije pokání, než může přijít ke Kristu? Je neprojevená lítost překážkou mezi hříšníkem a Spasitelem?

Bible nikde neučí, že hříšník se musí kát, dříve než přijme Kristovo pozvání: “Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste břemeny obtíženi, a u mne dojdete odpočinutí” Matouš 11,28. Léčivá moc, která vychází z Krista, vede k pravému pokání. Petr to objasnil Izraelským, když řekl: “Tohoto Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů” Skutky 5,31. Nemůžeme se vlastně ani kát bez Ducha Kristova, který vzbuzuje svědomí, právě tak jako nemůžeme bez Krista dosáhnout odpuštění svých hříchů. Kristus je zdrojem každé pravé pohnutky. Jen on může vštípit do srdce nepřátelství vůči hříchu. Každá touha po pravdě a čistotě, každé přesvědčení o naší hříšnosti je důkazem, že na naše srdce působí Duch svatý.

Ježíš řekl: “Já pak, až budu vyvýšen ze země, všecky lidi potáhnu k sobě” Jan 12,32. Kristus se musí hříšníku zjevit jako Spasitel, který pro hříchy světa podstoupil smrt; a hledíme-li na Beránka Božího na kříži Golgoty, začíná se našim myslím odhalovat tajemství vykoupení a dobrota Boží nás vede k pokání. Svou smrtí za hříšníky projevil Kristus lásku, kterou nelze pochopit; a hledí-li hříšník na tuto lásku, jihne mu srdce, mysl a duše se plní pokorou a lítostí.

Je pravda, že lidé se někdy zastydí za své hříšné skutky a vzdají se některých svých zlozvyků, než si vůbec uvědomí, že jsou přitahováni ke Kristu. Kdykoli se však pokusí o nápravu, kdykoli se v nich probudí touha jednat spravedlivě, jsou k tomu puzeni mocí Kristovou. Působí na ně vliv, který si neuvědomují, probouzí se v nich svědomí, což vyvolává příznivé změny v životě. A když je Kristus přitáhne, aby hleděli na jeho kříž a poznali, že ho ukřižovaly jejich hříchy, procitne jejich svědomí a uvědomí si přikázání. Zjeví se jim zkaženost jejich života, zakořeněný hřích v duši. Začínají chápat něco ze spravedlnosti Kristovy a volají: “Co je hřích, že se pro vykoupení hříšníka vyžaduje tak velká oběť? Bylo třeba vší té lásky, všeho toho utrpení, všeho toho ponížení, abychom nezahynuli, ale měli život věčný?”

Hříšník se může této lásce bránit, může se vzpírat, aby ho Kristus k sobě nepřitáhl. Jestliže se však nebrání, bude přitažen k Ježíši. Poznání plánu spasení přivede hříšníka pod kříž, kde kajícně vyzná své hříchy, které způsobily utrpení drahého Syna Božího.

Táž božská síla, která působí v přírodě, působí také na srdce lidí. Vzbuzuje v nich nevýslovnou touhu po něčem, čeho se jim nedostává. Tuto touhu nemohou uspokojit věci tohoto světa. Duch Boží působí na lidi, aby usilovali o takové věci, které jedině mohou dát klid a odpočinek, totiž o milost Kristovu, o radost, která pochází ze svatosti. Viditelnými i neviditelnými vlivy působí náš Spasitel bez ustání na lidi, aby odvedl jejich mysl od neuspokojujících hříšných radovánek k věčným požehnáním, jež jsou jen v něm a jež mohou být jejich. Všem těm, kdo se marně snaží pít z děravých studnic tohoto světa, je určeno božské poselství: “Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.” Zjevení 22,17.

Vy, kteří v srdci toužíte po něčem lepším, než co může poskytnout tento svět, vězte, že tato touha je hlas Boží, promlouvající k vám. Proste Boha, aby vám dal pravou lítost, aby vám zjevil Krista v jeho věčné lásce, v jeho dokonalé čistotě. Život Spasitelův je skvělým příkladem zachovávání zásad zákona Božího - lásky k Bohu a k člověku. Jeho život byl plný shovívavosti a nesobecké lásky. Hledíme-li na něho, padá-li na nás světlo našeho Spasitele, tehdy poznáváme hříšnost svých srdcí.

Možná, že si namlouváme, jako si kdysi namlouval Nikodém, že jsme žili spravedlivě, že naše mravnost je bez poskvrny, a myslíme si proto, že nemusíme pokořovat srdce před Bohem jako nějaký obyčejný hříšník. Zasvitne-li však světlo vycházející od Krista do našich srdcí, poznáme sobeckost svých pohnutek, nepřátelství k Bohu, jež poskvrnilo každý skutek našeho života. Pak si uvědomíme, že naše spravedlnost je opravdu špinavé roucho a že jen krev Kristova nás může očistit od poskvrny hříchu a obnovit srdce k jeho obrazu.

Jediný paprsek slávy Boží, jediný odlesk čistoty Kristovy, který pronikne do srdce, ukáže nám zřetelněji každou nečistou skvrnu a odhalí chyby a nedostatky lidské povahy. Vyjevuje neposvěcená přání a touhy, nevěru srdce, nečistotu jazyka. Hříšníku se ukáží jeho skutky nevěry, kterými rušil zákon Boží, a duch hříšníkův je zasažen a pokořen pronikavým vlivem Ducha Božího. Hříšník si oškliví sám nebe, hledí-li na čistou, neposkvrněnou povahu Kristovu.

Když prorok Daniel uviděl slávu, která obklopovala nebeského posla k němu poslaného, přemohl ho pocit vlastní slabosti a nedokonalosti. Jak na něho tento podivuhodný výjev zapůsobil, popsal takto: “Nezůstala ve mně síla. Velebnost mé tváře se změnila a byla zcela porušena, nezachoval jsem si sílu” Daniel 10,8. Duše takto zasažená začne nenávidět sobectví, zoškliví si sebelásku a bude se snažit skrze Kristovu spravedlnost o čistotu srdce, jež je v souladu se zákonem Božím a s povahou Pána Ježíše Krista.

Apoštol Pavel píše, že je “bez výtky”, “co se týče spravedlnosti, jež záleží v plnění zákona” - to znamená pokud jde o konání skutků, pokud však jde o duchovní stránku zákona, pokládá se za hříšníka. Posuzováno literou zákona, jak se jím lidé řídí v životě, pak se hříchů nedopouštěl; když se však ponořil do hloubek svatých přikázání a viděl se tak, jak ho vidí Bůh, sklonil se v pokoře a vyznal svou vinu slovy: “Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil, a já jsem zemřel” Římanům 7,9.10. Když pochopil duchovní povahu zákona, objevil se hřích ve své ohavnosti a apoštol hned ztratil sebevědomí.

Bůh nepokládá všechny hříchy za stejně velké; podle jeho úsudku je velikost viny odstupňována právě tak jako podle úsudku lidí, i když však je v očích lidí velikost toho neb onoho hříchu sebenepatrnější, není v očích Božích žádný hřích malý. Úsudek člověka není nestranný, a proto je nedokonalý; Bůh však posuzuje všechno tak, jak je to ve skutečnosti.

Opilec je v opovržení a říká se mu, že se pro svůj hřích nedostane do nebe; pýcha, sobectví a hrabivost však často zůstávají bez pokárání. Přitom jde právě o hříchy, které Boha obzvlášť urážejí, neboť jsou v rozporu s milosrdenstvím, jímž se vyznačuje povaha Boží s onou nesobeckou láskou, která panuje v nepadlém vesmíru. Kdo se dopustil některého z těžkých hříchů, může mít pocit hanby a bídy a může pocítit potřebu milosti Kristovy; pýcha však nepociťuje bídu, a proto zavírá srdce před Kristem a věčným požehnáním, které přišel udělit.

Ubohý celník, který se modlil: "Bože, smiluj se nade mnou hříšným!" (Lukáš 18,13), se pokládal za velmi hříšného a ostatní se na něho rovněž dívali jako na hříšného; pociťoval však svou bídu a s břemenem viny a s hanbou přicházel před Boha a prosil ho o odpuštění. Jeho srdce bylo otevřeno, aby v něm Duch Boží mohl konat své blahodárné dílo a vysvobodit ho z moci hříchu. Sebevědomá a samolibá modlitba farizeova však naproti tomu ukázala, že jeho srdce je uzavřeno vlivu Ducha svatého. Protože se už vzdálil Bohu, neměl pocit vlastního poskvrnění, jež je v tak příkrém protikladu s dokonalostí božské svatosti. Necítil potřebu ničeho, a proto se mu také ničeho nedostalo.

Poznáte-li svou hříšnost, nemarněte čas, abyste se napravili sami vlastní silou. Kolik lidí si myslí, že nejsou dost dobří, aby mohli přijít ke Kristu! Myslíte si, že se polepšíte jen vlastním úsilím? "Může snad černoch změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo?" Jeremjáš 13,23. Pomoc pro nás je jedině u Boha. Nesmíme čekat na silnější víru, na lepší příležitosti nebo na někoho, kdo je světější; sami nedosáhneme ničeho. Musíme přijít ke Kristu takoví, jací jsme.

Nikdo však nechť se neklame, že by Bůh ve své velké lásce a ve svém milosrdenství spasil i ty, kdož zavrhují jeho milost. Neobyčejná hříšnost přestoupení se může poznat jen ve světle kříže. Tvrdí-li kdo, že Bůh je příliš dobrý, než aby zatratil hříšníka, ať se podívá na Golgotu. Pro člověka nebyla žádná jiná možnost vykoupení; protože bez oběti na kříži bylo pro lidský rod nemožné uniknout poskvrňující moci hříchu a vrátit se do společenství svatých bytostí, protože bylo nemožné, aby lidé znovu začali žít duchovním životem, proto musel vzít Kristus na sebe vinu hříšníků a trpět místo nich. Láska, utrpení a smrt Syna Božího svědčí o obrovském rozsahu hříchu; ukazují, že není úniku z jeho moci, ani naděje na vyšší život, pokud se nepoddáme Kristu.

Zatvrzelí se někdy omlouvají tím, že říkají o křesťanech: "Jsem právě tak dobrý jako oni. Nejsou ve svém jednání o nic střízlivější nebo opatrnější než já, neodpírají si více než já, milují radovánky a zábavy právě tak jako já." Chyb druhých tak používají jako omluvy pro neplnění svých povinností. Hříchy a nedostatky druhých však neomlouvají nikoho, neboť Pán nám nedal za vzor bloudícího, chybujícího člověka. Za vzor nám byl dán neposkvrněný Syn Boží. Ti, kdo si stěžují na nesprávný život vyznavačů Krista, by měli

sami svým životem dávat lepší příklad. Mají-li tak vysokou představu o tom, jaký má být křesťan, není tím jejich hřích tím větší? Vědí totiž, co je správné, a přesto to nechtějí činit.

Chraňte se odkládání! Neodkládejte nápravu svých hříchů a usilujte o pravou čistotu srdce s pomocí Ježíše! Odkládání je omyl, jehož se dopouštějí tisíce lidí za cenu ztráty věčné blaženosti. Nechci tu mluvit o tom, jak krátký a nejistý je život; je v tom však strašné nebezpečí, jež dostatečně nedoceňujeme, když totiž dlouho otálíme věnovat sluch hlasu Ducha svatého a raději žijeme v hříchu. Takovým nebezpečím toto otálení opravdu je. Hřích, ať se nám zdá sebenepatrnější, možno páchat jen s rizikem, že utrpíme věčnou ztrátu. To, co my nepřemůžeme, přemůže nás a přivodí naši zkázu.

Adam a Eva si namlouvali, že je nemožné, aby něco tak malicherného, jako je požití zakázaného ovoce, mohlo mít tak strašné následky, o jakých mluvil Bůh. Tato maličkost však byla přestoupením neměnného a svatého zákona Božího; odtrhla člověka od Boha a otevřela brány, jimiž přišla smrt a nevýslovná bída na svět. Již celá tisíciletí stoupá ze země k nebesům neustálý nářek a všechno stvoření vzlyká a naříká v bolestech a bídě pro neposlušnost prvních lidí. Samo nebe pocítilo následky vzpoury člověka proti Bohu. Golgota tu stojí jako památník podivuhodné oběti, jež byla nutná k usmíření za přestoupení Božího zákona. Nepovažujme nikdy hřích za něco malicherného!

Každé jednotlivé přestoupení, každé opomenutí nebo zavržení milosti Kristovy dopadne na vás; hříchy zatvrzují srdce, oslabují vůli, omamují rozum a činí vás neochotnějšími a neschopnějšími následovat něžné volání Ducha svatého.

Mnozí lidé se pokoušejí uklidnit své probuzené svědomí tím, že si myslí, že mohou své špatné jednání změnit, kdykoli se k tomu rozhodnou, že si mohou zahrávat s pozváním milosti, přesto že jsou znovu a znovu napomínáni. Myslí si, že mohou zavrhovat Ducha milosti, stavět se na stranu satanovu, a pak ve chvíli krajní nouze změnit svůj život. To však není tak snadné. Zkušenosti a celoživotní výchova utvářejí povahu člověka tak, že jen málokteří se chtějí podobat Kristu.

I jediný špatný rys povahy, jediné hříšné přání, na němž vytrvale lpíme, může v nás ochromit veškerou moc evangelia.

Každé hříšné ukojování přispívá k tomu, že se člověk odvrací od Boha. Člověk, který projevuje ve své nevěře tvrdošíjnost, nebo je ve své bláhovosti lhostejný k božské pravdě, sklidí to, co sám zasel. V celé Bibli není strašnějšího varování před zahráváním si se zlem, než jsou slova moudrého muže, že hříšník“bude spoután provazy svého hříchu” Přísloví 5,22.

Kristus je ochoten vysvobodit nás od hříchu, neznásilňuje však naši vůli. Je-li tedy naše vůle ustavičným hřešením zcela poddána zlu, nepřejeme-li si být svobodni, nechceme-li přijmout jeho milost, co může pro nás udělat? Sami jsme se zahubili tím, že jsme vytrvale

odmítali jeho lásku. “Hle, nyní je čas svrchovaně vítaný, hle, nyní jsou dny spásy” 2. Korintským 6,2). “Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svých srdcí” (Židům 3,7.8.

“Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce” (1. Samuelova 16,7), k lidskému srdci, v němž se střídají pocity radosti a žalu, k bloudícímu, rozmarnému srdci, v němž sídlí tolik nečistoty a klamu. Bůh zná jeho pohnutky, jeho skutečné úmysly a záměry. Jen jděte k němu se svým srdcem, i když je celé poskvrněné. Otevřete je vševidoucímu oku dokořán a volejte slovy žalmistovými: “Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hleď, zda nejdu cestou trýzně, a po cestě věčnosti mě veď!” Žalm 139,23.24.

Mnozí lidé si osvojují jakési rozumové náboženství, jakousi formu zbožnosti, při níž není jejich srdce očištěno. Modlete se takto: “Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pravého ducha” Žalm 51,12. Jednejte upřímně se svým srdcem. Buďte tak opravdoví a stálí, jako by byl v sázce váš život zde na zemi, neboť tento boj o čistotu mezi Bohem a vámi musí být rozhodnut pro věčnost. Pouhá naděje, není-li k ní nic víc, vás přivede do zkázy.

Hledejte ve slově Božím s modlitbou. Toto slovo vám ukazuje v zákoně Božím a na životě Kristově velké zásady svatosti, bez nichž “nikdo neuzří Pána”. Židům 12,14. Přesvědčuje o hříchu ukazuje cestu ke spáse. Následujte je, neboť hlas Boží promlouvá k vaší duši.

Poznáte-li obludnost hříchu, pochopíte-li, jací opravdu jste, nepropadněte zoufalství. Kristus přišel na svět právě proto, aby spasil hříšníky. Nemusíme si usmiřovat Boha se sebou, nýbrž - ó, jak úžasná láska - Bůh v Kristu“usmířil svět se sebou” 2. Korintským 5,19. Bůh se uchází svou něžnou láskou o srdce svých bloudících dítek. Žádní rodiče na zemi nemohou projevit tolik trpělivosti s chybami a slabostmi svých dětí, jako projevuje Bůh s těmi, které chce zachránit. Nikdo nemůže jednat s přestupníkem něžněji. Žádná lidská ústa nikdy neprosila zbloudilého něžněji než Bůh. Všechna jeho zaslíbení, všechna jeho varování jsou výrazem nevýslovné lásky.

Když vám satan našeptává, že jste velkými hříšníky, vzhlédněte ke svému Vykupiteli a mluvte o jeho zásluhách. Pohled do jeho světla vám přinese pomoc. Poznejte své hříchy, a nepříteli řekněte: “Kristus Ježíš přišel na svět spasit hříšníky” (1. Timoteovi l,15) a že můžete být spaseni jeho nevyrovnatelnou láskou. Ježíš položil Šimonovi otázku o dvou dlužnících. Jeden dlužil svému pánu malou částku, druhý velmi velkou částku; pán však prominul dluh oběma. Kristus se pak zeptal Šimona, který z obou dlužníků bude svého pána milovat více. Šimon odpověděl: “Ten, komu víc odpustil” Lukáš 7,43. My všichni jsme velcí hříšníci, avšak Kristus zemřel, aby nám mohlo být odpuštěno. Zásluhy Kristovy oběti stačí k tomu, aby nás smířily s Otcem. Ti, jimž odpustil nejvíce, budou Krista nejvíce milovat a budou stát nejblíže jeho trůnu a budou ho velebit za jeho velkou a nekonečnou

oběť. Teprve tehdy, když plně pochopíme lásku Boží, si nejlépe uvědomíme hříšnost hříchu. Vidíme-li pomocnou ruku, která se k nám z dálky napřahuje, pochopíme-li poněkud věčnou oběť, kterou pro nás Kristus přinesl, zjihne nám srdce v lásce a pokoře.

Kapitola 4 - Vyznání

"Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování" Přísloví 28,13.

Podmínky, za nichž lze získat odpuštění Boží, jsou prosté, spravedlivé a rozumné. Pán od nás nevyžaduje, abychom za odpuštění hříchů podstupovali nějaká utrpení. Nemusíme podnikat dlouhé a únavné pouti, nebo provádět bolestné pokání, abychom si tím zajistili Boží milosrdenství nebo tím odčinili své přestoupení; ten však, kdo vyzná svůj hřích a zanechá jej, dojde milosti.

Apoštol píše: "Vyznávejte hřích jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni" Jakubův 5,16. Vyznejte své hříchy Bohu, jenž jediný může odpustit, a své nedostatky jeden druhému. Urazil-li jsi svého přítele nebo bližního, musíš přiznat svou chybu a jeho povinností je odpustit ti ze srdce. Pak musíš žádat o odpuštění Boha, protože bratr, jehož jsi zranil, je vlastnictvím Božím, a raníš-li ho, hřešíš tím proti jeho Stvořiteli a Vykupiteli. Případ je předložen jedinému pravému Prostředníku, našemu slavnému Veleknězi, jenž "na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu", a jenž je"schopen míti soucit s našimi slabostmi" (Židům 4,15) a může očistit od každé skvrny nepravosti.

Ti, kdo nepokořili svá srdce před Bohem a neuznali svou vinu, nesplnili ještě první podmínku přijetí. Jestliže jsme ještě nezažili pravé pokání, jestliže jsme v pravé pokoře srdce, se zkroušeným duchem nevyznali své hříchy a nezošklivili si svou nepravost, pak jsme dosud opravdově neprosili o odpuštění hříchu. A neprosili-li jsme opravdově, nenacházíme pokoj u Boha. Jediný důvod, proč se nám nedostává odpuštění spáchaných hříchů, je v tom, že nejsme ochotni pokořit svá srdce a nechceme se podřídit podmínkám božské pravdy. Byly k tomu dány podrobné pokyny. Vyznání hříchů, ať veřejné nebo osobní, má být upřímné, má být učiněno svobodně a nemá být od hříšníka vymáháno. Nesmí být také učiněno lehkovážně a nedbale a nesmí být vynuceno od těch, kdo ještě nemají jasnou představu o strašné povaze hříchu. Jen vyznání, které vychází z hloubky našeho nitra, najde cestu k Bohu věčného slitování. Žalmista praví: "Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkroušeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán" Žalm 34,19.

Pravé vyznání má vždy zvláštní ráz: obsahuje vyznání jednotlivých hříchů. Hříchy mohou být takové povahy, že je možné přinést je jen Bohu; jsou hříchy, které mají být vyznány těm, jimž způsobily újmu; a mohou být také hříchy veřejné povahy, a ty by měly být vyznány veřejně. Každé vyznání by však mělo být určité a jasné a mělo by obsahovat výčet hříchů, jimiž jsme se provinili.

V době Samuelově odpadli Izraelští od Boha. Trpěli následky svých hříchů, neboť ztratili víru v Boha, přestali důvěřovat jeho mocnému a moudrému vedení národa. Přestali

spoléhat na Boha, že svou věc obhájí a ubrání. Odvrátili se od velkého Vládce vesmíru a zatoužili po takové vládě, jakou měly národy, jež žily kolem nich. Než dosáhli pokoje, učinili toto vyznání: “Ke všem svým hříchům jsme přidali ještě to zlé, že jsme si žádali krále” 1. Samuelova 12,1, Izajáš 9,1. Museli se vyznat právě z tohoto hříchu, z něhož byli usvědčeni. Nevděčnost opanovala jejich srdce a odloučila je od Boha.

Vyznání bez upřímného pokání a bez reformace není Bohu libé. V životě musejí nastat rozhodné změny; všechno, co Boha uráží, musí být odstraněno. To je výsledek pravého zármutku z hříchů. Co musíme udělat, je jasně řečeno: “Omyjte se, očistěte se, odkliďte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilí, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy” Izajáš l,16.17. “Když se odvrátí bezbožný od svého hříchu, nahradí, oč koho odral, bude se řídit nařízeními vedoucími k životu a nebude se dopouštět bezpráví, bude určitě žít a nezemře” Ezechiel 33,15. Apoštol Pavel píše o pokání: “Pohleďte, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou snahu potrestat viníka. Tím vším jste prokázali, že jste se v té věci zachovali správně” 2. Korintským 7,11.

Umrtví-li hřích mravní cítění, nepoznává už přestupník vady své povahy a ani si neuvědomuje hrůznost zla, které páchá; a dokud se nepoddá přesvědčující moci Ducha svatého, zůstává ke svým hříchům zčásti slepý. Jeho vyznání nejsou upřímná a opravdová. Ke každému přiznání viny potřebuje omluvu za svůj čin a prohlašuje, že kdyby bývalo nebylo jistých okolností, nikdy by býval nespáchal to či ono, za co je kárán.

Když Adam a Eva jedli ze zakázaného ovoce, naplnila je hanba a strach. Nejprve myslili jen na to, jak svůj hřích omluvit a jak uniknout hrozícímu trestu smrti. Když se jich Pán tázal na jejich hřích, pokusil se Adam ve své odpovědi svalit vinu zčásti na Boha a zčásti na svou družku: “Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.” Žena svalila vinu na hada. Pravila: “Had mne podvedl a já jsem jedla.” 1. Mojžíšova 3,12.13. Proč jsi stvořil hada? Proč jsi připustil, aby vstoupil do ráje? Tyto nevyřčené otázky obsahovala její omluva za hřích, čímž se odpovědnost za jejich pád svalovala na Boha. Duch sebeospravedlňování vzešel z otce lži a projevil se pak ve všech synech a dcerách Adamových. Vyznání tohoto druhu nejsou vyvolána působením Ducha Božího, a proto nejsou Bohu libá. Pravé pokání se projevuje tím, že člověk nese svou vinu sám a přizná se k ní bez klamu a pokrytectví. Jako ubohý celník, který nepozvedl ani svých očí k nebesům, zvolá: “Bože, smiluj se nade mnou hříšným!” Lukáš 18,13. Všichni, kdo přiznají svou vinu, budou ospravedlněni, neboť Ježíš bude za každého kajícníka prosit svou krví.

Příklady pravého pokání a pokory, jež jsou obsaženy v slově Božím, ukazují na pravého ducha vyznání, v němž není omluvy za hřích, ani snaha o ospravedlnění. Pavel se

nepokoušel, aby se omluvil; líčí svůj hřích v nejtemnějších barvách a nesnaží se zmenšit svou vinu. Píše: “Když jsem k tomu dostal od velekněží plnou moc, dal jsem mnoho věřících uvěznit, a když měli být usmrceni, schvaloval jsem to. Po všech synagógách jsem je dával často trestat a nutil je, aby se rouhali. Jako smyslů zbavený jsem se chystal pronásledovat je i v cizích městech” Skutky 26,10.11. Neváhá prohlásit, že“Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě” 1. Timoteovi 1,15.

Pokorné a zlomené srdce, naplněné pravou lítostí, ocení lásku Boží a cenu oběti na Golgotě. Jako syn přiznává milujícímu otci svou vinu, tak kajícník přináší všechny své hříchy před Boha. Je psáno: “Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti” 1. Janův 1,9.

Kapitola 5 - Zasvěcení

Zaslíbení Boží zní: “Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým srdcem” Jeremjáš 29,13.

Bohu se musí odevzdat celé srdce, jinak nemůže nastat změna, která by nás obnovovala k jeho obrazu. Svou hříšnou přirozeností jsme se odcizili Bohu. Duch svatý mluví o tom takto: “Mrtví pro přestupky a hříchy.” “Hlava je celá chorá a celé srdce zemdlené. Od hlavy až k patě nic zdravého není.” Satan nás drží ve své léčce; byli jsme jím “uloveni, abychom konali jeho vůli” Efezským 2,1; Izajáš 1,5.6; 2. Timoteovi 2,26. Bůh nás chce vyléčit, vysvobodit nás. To však vyžaduje úplné přetvoření, obnovu celé naší podstaty, musíme se cele odevzdat Pánu.

Boj s vlastním já je tím největším zápasem, který člověk bojuje. Vzdát se vlastního já, podřídit všechno vůli Boží, vyžaduje velké úsilí. Člověk se však nejprve musí podřídit Bohu, než se může znovu narodit v svatosti.

Vláda Boží není - jak se nám satan snaží namluvit - založena na slepé podřízenosti, na nerozumném násilí, nýbrž se dovolává rozumu a svědomí. “Pojďte, projednejme to spolu” (Izajáš 1,18), zve Stvořitel bytosti, které stvořil. Bůh neznásilňuje vůli stvořených bytostí. Nemůže přijmout pocty, které mu nevzdáváme rádi a dobrovolně. Vynucené podřízení by bránilo veškerému skutečnému rozvoji mysli nebo povahy a učinilo by z člověka pouhý nástroj. To není úmyslem Stvořitele. Bůh si přeje, aby člověk, koruna jeho stvořitelského díla, dosáhl nejvyššího možného vrcholu rozvoje. Ukazuje nám nejskvělejší požehnání, jenž nám chce udělit svou milostí. Zve nás, abychom se mu odevzdali, aby v nás mohl konat svou vůli. Na nás záleží, abychom se rozhodli, zda chceme být vysvobozeni z otroctví hříchu, abychom mohli sdílet slavnou svobodu synů Božích.

Oddáme-li se Bohu, musíme se nutně vzdát všeho, co by nás od něho oddělovalo. Proto Spasitel zdůrazňuje: “Žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem” Lukáš 14,33. Musíme se vzdát všeho, co odvádí srdce od Boha. Modlou mnohých je mamon. Láska k penězům, touha po majetku je zlatý řetěz, kterým jsou připoutáni k satanu. Jiní baží po věhlasu a světských poctách. Modlou jiných je život v sobeckém pohodlí, bez jakékoliv odpovědnosti. Tato otrocká pouta je však nutno zlomit. Nemůžeme patřit z poloviny Bohu a z poloviny světu. Nejsme Božími dětmi, nejsme-li jimi cele.

Jsou lidé, kteří.si myslí, že slouží Bohu. Chtějí poslouchat jeho zákon, vytvářet si pěkný charakter a dosáhnout spasení, avšak spoléhají jen na svou vlastní sílu. Na jejich srdce nepůsobí vědomí Kristovy lásky, pouze se snaží plnit povinnosti křesťanského života, jako něco, co od nich vyžaduje Bůh, aby získali nebe. Takové náboženství je bezcenné. Přebývá-li v srdci Kristus, je člověk tak naplněn jeho láskou a radostí z jeho

společenství, že se mu odevzdává docela. Při rozjímání o Kristu zapomínáme na sebe. Láska k Ježíši se stane pohnutkou činnosti. Ti, kdo pocítili bezmeznou lásku Boží, se neptají, co stačí ke splnění požadavků Božích; nespokojují se s nejnižším stupněm, nýbrž usilují o dokonalé plnění vůle svého Vykupitele. S opravdovostí odevzdávají všechno a projevují zájem, který odpovídá ceně cíle, k němuž směřují. Vyznávání Krista bez takové hluboké lásky je pouze slovní projev, jen suchá formalita, tíživé otrocké jho.

Máte pocit, že je příliš velkou obětí odevzdat všechno Kristu? Položte si otázku: "Co dal Kristus za mne?" Syn Boží dal vše -život, lásku a utrpení - za naše vykoupení. A je možné, abychom mu my, kteří jsme nehodni tak velké lásky, nedali svá srdce? V každém okamžiku svého života přijímáme požehnání jeho milosti, a proto nemůžeme plně pochopit hloubku nevědomosti a bídy, před kterou nás zachránil. Můžeme vzhlížet k tomu, jehož ukřižovaly naše hříchy, a přesto pohrdat jeho láskou a obětí?

Můžeme při pohledu na nekonečné ponížení Pána slávy reptat, že naše cesta k věčnému životu vede bojem a sebeponížením?

Mnohé pyšné srdce se ptá: "Proč se musím kát a pokořovat, dříve než si mohu být jist, že mě Bůh přijme?" Pohleďte na Krista! Byl bez hříchu, nad to byl kníže nebes; pro záchranu člověka vzal na sebe hříchy lidstva. "Vydal sám sebe na smrt a by připočten mezi nevěrníky. On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných" Izajáš 53,12.

Čeho se však vlastně vzdáme, když se vzdáme všeho? Jen srdce poskvrněného hříchem, aby jej Ježíš očistil svou krví a zachránil jej svou nevýslovnou láskou. Přesto je lidem zatěžko přinést tuto oběť. Stydím se, když o tom slyším mluvit, stydím se o tom psát.

Bůh od nás nepožaduje, abychom se vzdali něčeho, co slouží k našemu dobru. Vším, co koná, sleduje Bůh blaho svých dětí.

Kéž by všichni, kdo si ještě nevyvolili Krista, došli k poznání, že jim Kristus může nabídnout něco mnohem lepšího, než o co usilují sami! Člověk páše sám největší bezpráví a dopouští se největší nespravedlnosti vůči sobě, když smýšlí a jedná proti vůli Boží. Nelze najít opravdovou radost na cestě, kterou zakazuje ten, jenž ví, co je pro nás nejlepší a jenž chce jen dobro svého stvoření. Cesta přestoupení je cesta bídy a zkázy.

Je mylné se domnívat, že se Bůh raduje z utrpení svých dětí. Celé nebe má zájem o štěstí člověka. Náš nebeský Otec nebrání žádné ze svých stvořených bytostí; aby sé radovala. Božská přikázání nás vyzývají, abychom se varovali jen takových věcí, které přinášejí utrpení a zklamání a které nám zavírají dveře ke štěstí a do nebe. Vykupitel světa přijímá lidi takové, jací jsou, se všemi jejich potřebami, chybami a slabostmi. Kristus nás svou krví nejen očistí od hříchu a vykoupí nás, nýbrž uspokojí tužbu všech, kdo vzali na sebe jeho jho a nesou jeho břímě. Chce dát pokoj a odpočinutí všem, kdo k němu přicházejí pro chléb života. Vyžaduje od nás, abychom plnili jen ty povinnosti, které nás povedou k

nejvyšší blaženosti, již neposlušní nemohou dosáhnout. Pravý, radostný život člověka spočívá v přijetí Krista, naděje slávy.

Mnozí se ptají: “Jak se mám odevzdat Bohu?” Chceš se Bohu odevzdat, cítíš se však mravně slabý, jsi v zajetí pochybností a podléháš zvykům svého hříšného života. Tvé sliby a předsevzetí jsou jako stavby na písku. Nejsi pánem svých myšlenek, svých pocitů a sklonů. Nedostál jsi slibům a nesplnil jsi závazky, a to podkopává tvou důvěru ve vlastní upřímnost a vyvolává v tobě pocit, že Bůh tě nemůže přijmout. Nemusíš však zoufat. Musíš jen pochopit, co je pravá síla vůle. Vůle je ovládací mocí v lidské povaze, moc rozhodování, moc volby. Všechno závisí na správném nasazení vůle. Bůh dal člověku schopnost volby, a je na lidech, aby ji užívali. Nemůžeš změnit své srdce, nemůžeš dát Bohu sám od sebe náklonnost svého srdce; můžeš se však sám ze své vůle rozhodnout, že mu budeš sloužit. Můžeš dát Bohu svou vůli, “neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete a činíte, co se mu líbí.” Tak se celá tvá povaha podřídí vedení Ducha Kristova; tvá náklonnost se soustředí ke Kristu, tvé myšlení bude v souladu s ním.

Touha po zbožnosti a svatosti je sama o sobě správná, avšak zůstane-li jen při ní, není k ničemu. Mnozí se přivádějí do záhuby, protože jen doufají a čekají, že se stanou křesťany. Nedospějí až k tomu, aby odevzdali svou vůli Bohu. Ještě se n e r o z h o d l i stát se křesťany.

Správné užívání vůle může úplně změnit tvůj život. Odevzdáš-li Kristu svou vůli, spojíš se s mocí, která je nad všemi panstvy a mocemi. Získáš shůry sílu, abys byl pevný, a tak stálým podřizováním se Bohu budeš moci žít nový život, totiž život ve víře.

Kapitola 6 - Věřit a Přijímat

Jakmile Duch svatý probudil tvé svědomí, poznal jsi do určité míry zlo hříchu, jeho moc, jeho vinu a jeho bídu a pohlížíš na něho s nelibostí. Cítíš, že hřích tě odděluje od Boha, že jsi v zajetí moci zla. Čím více se snažíš vymanit, tím více si uvědomuješ svoji bezmocnost. Tvé pohnutky jsou nečisté i tvé srdce je nečisté. Poznáváš, že tvůj život je plný sobectví a hříchu. Toužíš, aby ti bylo odpuštěno, abys byl očištěn a vysvobozen. Usiluješ o to, abys byl v souladu s Bohem, abys mu byl podoben. Co máš dělat, abys toho dosáhl?

Potřebuješ pokoj - mít odpuštění nebes, pokoj a lásku v sobě. Nelze ho koupit za peníze, nelze ho získat rozumem, nelze k němu dospět moudrostí; nemůžeš doufat, že si ho opatříš vlastním úsilím. Bůh ti ho však nabízí jako dar“bez peněz a zdarma” Izajáš 55,1. Je tvůj, vztáhneš-li jen ruku a uchopíš jej. Pán praví: “I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé” Izajáš l,18. “A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vašeho nitra” Ezechiel 36,26.

Vyznal jsi své hříchy a tvé srdce je odmítlo. Rozhodl ses odevzdat se Bohu. Jdi tedy k němu a žádej ho, aby smyl tvé hříchy a dal ti nové srdce. Důvěřuj mu, že to učiní, poněvadž to slíbil. Za svého pozemského života nám Ježíš dal následující naučení: jestliže nám Bůh slíbil nějaký dar a my pevně věříme, že nám jej dá, pak se stal naším vlastnictvím. Ježíš uzdravoval lidi a léčil jejich nemoci, když věřili v jeho moc. Pomáhal jim ve věcech, které mohli vidět na vlastní oči, a získával tak jejich důvěru v sebe, že jim pomůže ve věcech, které nemohou vidět - vedl je k víře ve svou moc odpouštět hříchy. Jasně to řekl při uzdravení ochrnutého muže: “Abyste věděli, že Syn člověka má plnou moc na zemi odpouštět hříchy.” Pak pravil ochrnutému: “Vstaň, vezmi své lože a odejdi domů!” Matouš 9,6. Podobně se vyjádřil evangelista Jan, který psal o divech Kristových: “Tato znamení jsou zapsána, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží a abyste věříce měli život v jeho jménu” Jan 20,31.

Tato biblická zpráva o uzdravení nemocného Ježíšem, nás učí tomu, jak my máme věřit ve Spasitele, aby nám odpustil hříchy. Všimněme si příběhu o ochrnutém v Bethesdě. Trpící ubožák byl bezmocný; již třicet osm let dobře nepohnul svými údy. Ježíš mu však přikázal: “Vstaň, vezmi své lože a jdi!” Nemocný mohl říci: “Pane, chceš-li mne uzdravit, uposlechnu tvého slova.” Neučinil tak; uvěřil Kristovu slovu, uvěřil, že byl uzdraven, a ihned se zvedl; chtěl chodit, a proto chodil. Jednal podle slova Kristova a Bůh mu dal sílu. Byl uzdraven.

Jako hříšník jsi na tom podobně. Nemůžeš odčinit hříchy, které jsi spáchal, nemůžeš změnit své srdce a stát se vlastní silou svatým. Bůh však slibuje, že to vše pro tebe učiní skrze Krista. Musíš věřit v toto zaslíbení. Vyznáš své hříchy a odevzdáš se Bohu. Chceš sloužit Bohu. Učiníš-li to, splní Bůh právě tak jistě své zaslíbení. Věříš-li zaslíbení - věříš-

li, že je ti odpuštěno a že jsi očištěn - Bůh to vykoná. Jsi uzdraven, právě tak jako Kristus dal ochrnutému sílu, aby chodil, když chorý uvěřil, že byl uzdraven. Je to tak, věříš-li tomu.

Nečekej, až pocítíš, že jsi uzdraven, nýbrž řekni hned: "Věřím; je to tak, ne protože to cítím, nýbrž protože to zaslíbil Bůh."

Ježíš řekl: "Všechno, zač se modlíte a prosíte, věřte, že jste to již dostali, a stane se vám to" (Marek 11,1). Toto zaslíbení má jednu podmínku: musíme se modlit podle vůle Boží. Vůlí Boží je očistit nás od hříchu, učinit nás dětmi Božími a umožnit nám žít svatým životem. Proto smíme prosit o tato požehnání a věřit, že je dostaneme, a děkovat Bohu za to, že jsme je dostali. Je naší výsadou, že můžeme jít k Ježíši a být očištěni a stát před zákonem bez hanby a výčitek. "Proto tedy nyní není odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podle těla, ale podle Ducha" Římanům 8,1.

Nepatříte sobě, byli jste draze vykoupeni. "Byli jste vykoupeni... ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, ale vzácnou krví Krista jako čistého a neposkvrněného beránka" 1. Petrův 1,18.19. Tím, že jsi prostě uvěřil Bohu, začíná ve tvém srdci nový život z moci Ducha svatého. Jsi jako dítě zrozené v rodině Boží a Bůh tě miluje tak, jak miluje svého Syna.

Když ses zasvětil Ježíši, neodstupuj, neodděluj se od něho, nýbrž vyznávej každý den: "Jsem Kristův, jemu jsem se zasvětil." Pros ho, aby ti dal svého Ducha a uchoval tě svou milostí. Poněvadž ses odevzdal Bohu a uvěřil, že ses stal Božím dítětem, žij stále v Bohu. Apoštol Pavel píše: "Jak jste přijali Pána Ježíše Krista, tak v něm dále choďte" Koloským 2,6.

Někteří lidé mají pocit, že musejí nejprve projít zkušební lhůtou a dokázat Pánu, že se již polepšili, než budou moci žádat o jeho požehnání. Smějí však žádat o požehnání Boží již nyní. Potřebují milost Boží, Ducha Kristova, aby jim pomohl v jejich slabostech, neboť jinak nemohou odolávat zlu. Ježíš chce, abychom k němu přišli takoví, jací jsme, hříšní, bezmocní, závislí. Smíme přijít se všemi svými slabostmi, se svými bláhovostmi, se svou hříšností a padnout k jeho nohám v lítosti. Je jeho slávou, že nás obejme pažemi své lásky, ováže naše rány a očistí nás od každé nečistoty.

Tisíce lidí se v tom mýlí: nevěří, že Ježíš jim odpustí osobně, jednotlivě. Neberou Boha za slovo. Výsadou všech, kdo souhlasí s podmínkami, je vědět, že odpuštění se štědře vztahuje na každý hřích. Přestaň pochybovat, že zaslíbení Boží jsou určena i pro tebe! Jsou pro každého kajícího přestupníka. Síla a milost je nám udílena skrze Krista a andělé je přinášejí každému věřícímu člověku. Nikdo není tak hříšný, aby nemohl najít sílu, čistotu a spravedlnost v Ježíši, který zemřel za všechny. Kristus čeká, aby z hříšníků sňal jejich poskvrněná, nečistá roucha a oděl je v bílá roucha své spravedlnosti. Nabádá je k životu, ne k smrti.

Bůh s námi nejedná tak, jak jednají často lidé mezi sebou.

Jeho myšlení je plné milosrdenství, lásky a nejněžnějšího soucitu. Praví: “Bezbožník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho.” “Zaženu tvou nevěru jak mračno a jako oblak tvé hříchy” Izajáš 55,7; 44,22.

“Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obraťte se tedy a budete žít” Ezechiel 18,32. Satan je vždy připraven oloupit nás o jistotu Boží přítomnosti. Chtěl by v člověku uhasit každou jiskru naděje a každý paprsek světla; nesmíš mu to dovolit. Neposkytuj sluchu pokušiteli, říkej mu: “Ježíš zemřel, abych já mohl žít. Miluje mne a nechce, abych zahynul. Mám soucitného nebeského Otce; ačkoli jsem zneužil jeho lásky a promrhal požehnání, jež mi udělil, vstanu a půjdu k svému Otci a řeknu: Zhřešil jsem proti nebi a před tebou a nejsem už hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých služebníků.” Podobenství ti ukazuje, jak byl přijat ztracený syn: “Když byl ještě daleko, spatřil jej otec, slitoval se nad ním, přiběhl, objal ho a políbil” Lukáš 15,18-20.

Avšak ani toto podobenství, ať je jakkoli dojemné, nedokáže vyjádřit věčný soucit nebeského Otce. Pán pravil ústy svého proroka: “Mám tě rád věčnou láskou, proto ti ustavičně činím milosrdenství” Jeremjáš 31,3. I když je hříšník daleko od domu Otce a promrhává své statky v cizí zemi, Otcovo srdce po něm touží. Každá touha po návratu k Bohu, která se v něm probouzí, je něžný hlas Ducha Božího, který přemlouvá, prosí a přitahuje ztraceného syna k laskavému srdci jeho Otce.

Můžeš mít ještě pochybnosti, máš-li před sebou v Bibli tak štědrá zaslíbení? Můžeš věřit tomu, že touží-li ubohý hříšník po návratu a po odpuštění svých hříchů, že by Pán nedovolil, aby mu klesl v lítosti k nohám? Pryč s takovými myšlenkami! Není nic škodlivějšího pro tebe než mít takovou představu o našem nebeském Otci. Bůh nenávidí hřích, avšak miluje hříšníka a dal sám sebe v osobě Kristově, aby všichni, kdo chtějí, mohli být spaseni a měli věčnou blaženost v království slávy. Mohl použít přesvědčivějších a něžnějších slov, než jakých použil, aby vyjádřil svou lásku k nám, když pravil: “Zdali se může zapomenout žena nad nemluvňátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A kdyby snad mohla ona zapomenout, já na tebe nezapomenu” Izajáš 49,15.

Pohleď vzhůru, ty, kdo pochybuješ, kdo jsi zmalomyslněl! Ježíš žije a je naším prostředníkem. Děkuj Bohu za to, že dal svého drahého Syna, a pros ho, aby za tebe nezemřel nadarmo. I dnes tě zve Duch svatý. Jdi k Ježíši s celým svým srdcem a můžeš ho žádat o požehnání.

Čteš-li Boží zaslíbení, všimni si, že vyjadřují nevýslovnou lásku a milosrdenství. Velké srdce Věčné lásky lne k hříšníkovi bezmezným soucitem. V Kristu“máme

vykoupení skrze jeho krev, odpuštění svých poklesků" Efezským 1,7. Ano, věř jen, že Bůh je tvým pomocníkem. Chce znovu vytvořit svůj Božský obraz v člověku. Přiblížíš-li se k němu s vyznáním a s kajícností, přiblíží se k tobě s milostí a odpuštěním.

Kapitola 7 - Zkouška Učednictví

"Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové" 2. Korintským 5,17.

Člověk možná nedokáže udat přesný čas a přesné místo nebo nedokáže určit celý řetěz okolností, které vedly k jeho obrácení; to však nedokazuje, že není obrácen. Kristus pravil Nikodémovi: "Vítr vane, kam chce; jeho zvuk slyšíš, ale nevíš odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha" Jan 3,8. Jako vítr, jenž je neviditelný, ale jehož působení je jasně vidět a cítit, takový je i Duch Boží ve svém působení na lidská srdce. Tato oživující síla, kterou lidské oko nemůže spatřit, vytváří v člověku nový život, vytváří novou bytost podle obrazu Božího. Zatímco však Duch působí v tichosti a nepozorovatelně, jsou výsledky jeho působení zjevné. Bylo-li srdce obnoveno Duchem Božím, podá o tom svědectví sám život. Nemůžeme učinit nic pro to, abychom změnili svá srdce nebo abychom byli v souladu s Bohem, nemůžeme se vůbec spolehnout na sebe nebo na své dobré skutky, nemůžeme na nich stavět; náš život sám odhalí, zda v nás přebývá milost Boží. Změna se projeví v povaze, ve zvycích, v jednání. Ukáže se jasný, nápadný rozdíl mezi tím, jaké byly dříve, a jaké jsou nyní. Povaha se neprojevuje příležitostnými dobrými skutky nebo občasnými zlými činy, nýbrž každodenním projevem a jednáním.

Je pravda, že může nastat vnější náprava jednání bez obrozující moci Kristovy. Touha po získání vlivu a úcty druhých může vést ke spořádanému životu. Sebeúcta nás může vést k tomu, že se vyhýbáme zdání zla. I sobecké srdce může konat dobré skutky. Podle čeho pak máme poznat, na čí straně jsme?

Kdo ovládá naše srdce? Kým se zabývají naše myšlenky? O kom rádi mluvíme? Komu patří naše nejvřelejší city a naše nejlepší síly? Jsme-li Kristovi, upínají se naše myšlenky k němu a k němu směřují i naše city. Všechno, co máme a co jsme, je zasvěceno jemu. Toužíme být podle jeho obrazu, projevovat jeho ducha, konat jeho vůli a ve všem se mu líbit.

Ti, kdo se stanou novými stvořeními v Kristu Ježíši, přinesou plody Ducha, což je"láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání" Galatským 5,22-23. Přestanou nacházet zalíbení ve starých neřestech, za to však vírou v Syna Božího budou kráčet ve šlépějích Kristových, obrážet jeho povahu a budou čistí, jako je čistý on. Věci, které kdysi nenáviděli, budou nyní milovat, a to, co kdysi milovali, budou nyní nenávidět. Lidé pyšní a sebevědomí se stanou opravdovými a skromnými. Z opilce se stane střízlivý, ze zhýralce člověk mravně čistý. Člověk opouští marnivé zvyky a způsoby světa. Křesťan nebude vyhledávat "vnější ozdoby", nýbrž jeho okrasou bude"to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch" 1. Petrův 3,3.4.

Pokání není možno dokázat jinak, než změnou, kterou působí. Obnoví-li hříšník svůj slib Bohu, vrátí-li, co uloupil, vyzná-li své hříchy, miluje Boha a své bližní, může si být jist, že se vrátil ze smrti do života.

Přijdeme-li jako bloudící, hříšné bytosti ke Kristu a staneme-li se účastníky jeho odpouštějící milosti, vytryskne z našeho srdce láska. Každé břímě nám bude lehké, protože jho, které ukládá Kristus, je lehké. Povinnost se stane potěšením, oběť radostí. Cestu, která se zdála zahalená tmou, osvětlí paprsky Slunce spravedlnosti.

Krása Kristovy povahy se projeví v jeho následovnících. Činit vůli Boží bylo Kristovi potěšením. Láska k Bohu a horlivost pro slávu Boží byly hlavními pohnutkami v životě našeho Spasitele. Láska zkrášlila a zušlechtila všechny jeho činy. Láska pochází od Boha. Neposvěcené srdce ji nemůže zrodit a vydat. Lze ji nalézt jen v srdci, kde vládne Ježíš. “My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás” 1. Janův 4,19. V srdci obnoveném božskou milostí je láska hnací silou jednání. Mění povahu, ovládá pohnutky, řídí náklonnosti, překonává nepřátelství a zušlechťuje city. Je-li tato láska v srdci, zkrášluje život a má zjemňující vliv na naše okolí.

Jsou dva omyly, před kterými se musejí dítky Boží - především ty, jež právě začaly věřit v milost Boží - zvlášť ochránit. Prvním omylem, o němž už byla zmínka, je víra člověka ve vlastní síly a ve vlastní skutky; víra, že jimi se člověk může uvést do souladu s Bohem. Kdo se pokouší dodržovat zákon a stát se svatým vlastními skutky, pokouší se o nemožné. Všechno, co člověk koná bez Krista, je poskvrněno sobectvím a hříchem. Jen víra v milost Kristovu nás může posvětit.

Druhý neméně nebezpečný omyl, je víra, že Kristus osvobodil člověka od zachování zákona Božího, že jen vírou se stáváme účastníci milosti Kristovy a že naše skutky nemají s naším vykoupením nic společného.

Všimněme si však, že poslušností se nerozumí pouhé formální plnění příkazů, nýbrž služba lásky. Zákon Boží je výrazem pravé povahy Boží, je ztělesněním velké zásady lásky, a proto je základem vlády Boží na nebi i na zemi. Jsou-li naše srdce nově stvořena k obrazu Božímu, je-li v duši vštípena božská láska, je možné, aby se zákon Boží neprojevil v životě? Je-li zásada lásky vštípena do srdce, je-li člověk znovuzrozen podle obrazu toho, jenž ho stvořil, je splněno zaslíbení nové smlouvy. “Dám jim své zákony do srdce, a vepíši jim je do myslí” Židům 10,16. A je-li zákon zapsán do srdce, bude utvářet život. Poslušnost - služba lásky a oddanost lásce - je pravým znamením učednictví. Písmo říká: “V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.” “Kdo říká: Poznal jsem ho, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy” 1. Janův 5,3; 2,4. Je to víra a jen víra, která nás místo osvobození od poslušnosti činí účastníky milosti Kristovy, která nám umožní být poslušnými.

Spasení nezískáme svou poslušností, protože spasení je svobodný dar Boží, který přijímáme vírou. Poslušnost je plodem víry. “A víte, že Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal” 1. Janův 3,5.6. To je pravý zkušební kámen. Přebýváme-li v Kristu, přebývá-li v nás láska Boží, jsou naše city, naše myšlenky, naše úmysly a naše činy v souladu s vůlí Boží, jak je vyjádřena v přikázáních svatého zákona Božího. “Dítky, ať vás nikdo neklame: Spravedlivý je ten, kdo činí spravedlnost - tak jako on je spravedlivý” 1. Janův 3,7. Spravedlnost je vymezena svatým zákonem Božím, kde je vyjádřena v deseti přikázáních daných na Sinaji.

Domnělá víra v Krista, která tvrdí, že člověk byl zproštěn povinnosti poslouchat Boha, není vírou, ale opovážlivostí. “Milostí tedy jste spaseni skrze víru,” avšak “stejně tak i víra, nemá-li při sobě skutky, je sama o sobě mrtvá” Efezským 2,8; Jakubův 2,17. Ježíš pravil o sobě než přišel na zem: “Plnit, Bože můj, tvou vůli, je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru” Žalm 40,9. A než vystoupil na nebe, řekl: “... já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce” Jan 15,10. Písmo, svaté praví: “Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání... Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on” 1. Janův 2,3.6. “Vždyť i Kristus trpěl za vás. A zanechal vám tak příklad, abyste šlí v jeho šlépějích” 1. Petrův 2,21.

Podmínka věčného života je dnes táž, jaká byla vždy - zůstala táž, jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů. Je to naprostá poslušnost zákona Božího, dokonalá spravedlnost. Kdyby byl věčný život udělován za jiných podmínek, bylo by tím ohroženo blaho celého vesmíru. Otevřela by se cesta pro hřích, který by se stal se vší bídou a žalem nesmrtelným.

Před svým pádem si mohl Adam poslušností zákona Božího vytvořit spravedlivou povahu. V tom však zklamal a pro jeho hřích se stala hříšnou i naše přirozenost, takže nedokážeme být vlastní silou spravedliví. Protože jsme hříšní a nesvatí, nemůžeme být dokonale poslušni svatého zákona. Nemáme vlastní spravedlnost, kterou bychom mohli obstát před požadavky zákona Božího. Kristus však pro nás připravil východisko. Žil na zemi uprostřed týchž zkoušek a pokušení, jimž musíme čelit my. Přesto žil bez hříchu. Zemřel pro nás a nyní nám nabízí, že vezme na sebe naše hříchy a dá nám svou spravedlnost. Odevzdáš-li se mu a přijmeš-li ho za svého Spasitele, budeš jeho zásluhou považován za spravedlivého, ať je tvůj život sebehříšnější. Kristův charakter stojí na místě tvého charakteru a Bůh tě přijímá tak, jako bys byl nehřešil.

A nad to, Kristus dává nové srdce. Vírou přebývá v tvém srdci. Vírou musíš dodržovat toto spojení s Kristem a denně musíš podřizovat svou vůli jeho vůli; a pokud tak budeš činit, bude Kristus působit v tobě vůli i čin ke své libosti. Pak smíš říci: “...a život, který zde nyní žiji, žiji ve víře Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne”

Galatským 2,20. Podobně řekl Ježíš svým učedníkům: “Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce” Matouš 10,20. Působí-li v tobě Kristus, budeš projevovat téhož ducha a konat tytéž dobré skutky - skutky spravedlnosti a poslušnosti.

Nemáme v sobě nic, čím bychom se mohli chlubit. Nemáme důvod k vyvyšování. Náš jediný důvod k naději je v Kristově spravedlnosti, která je nám přičtena a v té, kterou koná Duch svatý působící v nás a skrze nás.

Mluvíme-li o víře, je třeba mít na paměti, že je tu určitý rozdíl. Je druh víry, který se naprosto liší od pravé víry. Existence a moc Boží, pravda slova Božího jsou skutečnosti, které ani satan a jeho zástupy nemohou popřít. Bible praví, že“i démoni tomu věří, ale hrozí se” (Jakubův 2,19); to ovšem není víra. Kde je·nejen víra ve slovo Boží, ale i podřízení vůle Bohu, kde je Bohu poddáno srdce, kde jsou k němu upřeny city, tam je pravá víra, víra, která působí láskou a očišťuje duši. Takovou vírou se obnovuje srdce k obrazu Božímu. A srdce, které v neobrozeném stavu nepodléhá zákonu Božímu, a ani v pravdě nemůže, se nyní raduje z jeho svatých přikázání a volá spolu s žalmistou: “Jak jsem si tvůj zákon zamiloval! Každý den přemýšlím o něm” Žalm 119,97. A spravedlnost se naplňuje v nás, “kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha” Římanům 8,1.

Jsou takoví, kteří okusili odpouštějící lásku Kristovu a kteří by opravdu chtěli být dítkami Božími, avšak přitom si uvědomují, že mají nedokonalou povahu, že jejich život není bez nedostatků a snadno pochybují, zda jsou jejich srdce obnovena Duchem svatým. Takovým bych chtěla říci: nepropadejte zoufalství, nezakolísejte. Často budeme muset pro své nedostatky a omyly padnout v pláči k nohám Ježíšovým; nesmíme však podlehnout malomyslnosti. I když nás přemůže nepřítel, nejsme ztraceni. Bůh nás neopustí a nezavrhne. Kristus je na pravici Boží a zastupuje nás. Milovaný učedník Jan napsal: “Toto vám píši, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého” Jan 2,1. A nezapomínejte na slova Kristova: “Otec sám vás miluje.” Jan 16,27. Chce vás znovu přijmout, chce ve vás vidět odraz své čistoty a svatosti. Dovolíte-li mu, bude pokračovat v dobrém díle, které již ve vás začal, až do dne Ježíše Krista. Modlete se vroucněji, věřte plněji. Přestáváme-li věřit ve vlastní sílu, věřme tím více v moc našeho Vykupitele a budeme velebit toho, jenž je naším zdravím.

Čím více se přibližujeme Ježíši, tím více nedostatků budeme na sobě shledávat, neboť naše soudnost se zlepší a vedle dokonalé povahy Ježíšovy se ukáže naše nedokonalost v jasnějším světle. Je to důkaz, že satanovy klamy ztrácejí svou moc; že oživující vliv Ducha Božího nás probouzí.

V srdci, které si neuvědomuje svou hříšnost, nemůže dlít hluboká láska k Ježíši. Člověk, přetvořený milostí Kristovou, obdivuje božskou povahu Ježíšovu; nevidíme-li však svou mravní nedokonalost, je to neklamné znamení, že jsme ještě nespatřili krásu a vznešenost Kristovu.

Čím méně si myslíme o sobě, tím více oceňujeme nekonečnou čistotu a laskavost našeho Spasitele: Pohled na vlastní hříšnost nás pudí k tomu, jenž nám může odpustit; a chopí-li se člověk, uvědomující si svou bezmocnost, Krista, zjeví mu Kristus svou moc. Čím více nás k němu a k slovu Božímu pudí pocit potřeby, tím plněji poznáme Kristovu povahu a tím dokonaleji budeme zrcadlit jeho obraz.

Kapitola 8 - Růst v Kristu

Změnu srdce, kterou se stáváme dítkami Božími, nazývá Bible znovuzrozením. Bible přirovnává tuto změnu také ke klíčení dobrého semene, zasetého hospodářem. Podobně jsou ti, kdo byli právě obráceni ke Kristu, "jako novorozené děti" (1. Petrův 2,2), jež porostou (viz Efezským 4,15) v dospělé muže a ženy v Kristu Ježíši. Jako dobré semeno zaseté na poli porostou a mají přinášet plody. Izaiáš praví, že "nazváni budou stromy spravedlnosti, které zasadil Hospodin, aby se oslavil" Izajáš 61,3. Obrazů z přírody bylo použito proto, abychom mohli snáze pochopit tajemné pravdy duchovního života.

Ani veškerá moudrost a obratnost člověka nedokáže vzbudit život v nejnepatrnější věci přírody. Rostliny nebo zvířata mohou žít jen skrze život, který vdechl sám Bůh. Právě tak jen skrze život vdechnutý Bohem se může zrodit duchovní život v srdcích lidí. Dokud se člověk nenarodil "shůry", nemůže se účastnit života, který přišel dát Kristus.

Jak je tomu s životem, tak je tomu i s růstem. Jen Bůh vytvoří z poupěte květinu a z květiny plod. Jeho mocí se semeno vyvíjí, "napřed stéblo, potom klas, pak v klasu plná pšenice" (Marek 4,1). A prorok Ozeáš praví o Izraeli, že "rozkvete jako lilie". "Oživnou jako obilí, rozkvetou jak réva" Ozeáš 14,5.7. A Ježíš nás vyzývá, abychom si všimli lilií, jak rostou (viz Lukáš 12,27). Rostliny a květiny nerostou proto, že vynakládají vlastní sílu, úsilí a péči, nýbrž proto, že dostávají od Boha to, co jim k životu poskytuje. Dítě nemůže vlastní silou nebo z vlastního popudu vyrůst ani o píď a právě tak my si nemůžeme vlastním úsilím zajistit duchovní růst. Rostlina a dítě rostou tím, že přijímají ze svého okolí to, co jim pomáhá k životu - vzduch, sluneční svit a potravu. Čím tyto dary přírody jsou pro živočichy a rostliny, tím je Kristus těm, kdo v něho věří. Je jejich "světlem věčným", "slunce a štít" Izajáš 60,19; Žalm 84,11. Bude "jako rosa Izraelovi", "jako když sestupuje déšť na posečenou louku" Ozeáš 14,5; Žalm 72,6. Je živá voda, "Boží chléb, který sestupuje z nebe a dává život světu" Jan 6,33.

V nepřekonatelném daru, jímž byl jeho Syn, obklopil Bůh celý svět ovzduším milosti, které je právě tak skutečné jako vzdušný obal, jenž obklopuje zeměkouli. Všichni, kdo se rozhodnou dýchat toto životodárné ovzduší, budou žít a růst v dospělé muže a ženy v Kristu Ježíši.

Jako se květina obrací ke slunci, aby jí jeho zářivé paprsky dopomohly ke kráse a souladnosti, tak se máme my obracet ke Slunci spravedlnosti, aby na nás zářilo světlo nebes a naše povaha se vyvíjela k obrazu Kristovu.

Tomu nás učí Ježíš, když praví: "Zůstaňte ve mně, a já ve vás; jako výhonek nemůže nésti ovce sám od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně... Beze mne nemůžete činit nic" Jan 15,4.5. Abyste mohli žít svatým životem, jste právě tak závislí na Kristu, jako je výhonek závislý na kmeni, aby mohl růst a přinášet ovoce. Jste-li odtrženi

od Krista, nemáte života. Nemáte sílu, abyste odolali pokušení nebo rostli v milosti a svatosti. Přebýváte-li v něm, budete moci prospívat. Bude-li váš život vycházet z Krista, neuschnete, ani nezůstanete bez ovoce. Budete podobni stromu, zasazenému u tekoucích vod.

Mnozí si myslí, že část práce musí vykonat sami. Spoléhají na Krista, že jim odpustí hříchy, pokoušejí se však žít správně vlastním úsilím. Každý takový pokus musí ztroskotat. Ježíš praví: "Beze mne nemůžete činit nic." Náš růst v milosti, naše radost, naše užitečnost - to vše zcela závisí na našem spojení s Kristem. Porosteme v milosti, budeme-li ve styku s ním, každý den, každou hodinu, budeme-li v něm přebývat. Kristus je nejen původcem naší víry, ale i jejím dokonavatelem. Kristus je první a poslední, je vždycky. Má být s námi nejen na začátku a na konci naší cesty, ale při každém našem kroku. David k tomu praví: "Hospodina si před oči stavím stále, a když je mi po pravici, nic mnou neotřese" Žalm 16,8.

Ptáš se: "Jak mohu přebývat v Kristu?"- Stejně, jako když jsi ho přijal poprvé. "Jak jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm dále choďte." "Spravedlivý z víry bude živ." Koloským 2,6; Židům 10,38. Odevzdal jsi se Bohu, abys byl celý jeho, abys mu sloužil a byl ho poslušen, a přijal jsi Krista za svého Spasitele. Nemohl jsi dosáhnout odpuštění svých hříchů sám ani si přetvořit srdce. Když jsi se však odevzdal Bohu, uvěřil jsi, že toto vše pro tebe učiní Bůh pro Kristovy zásluhy. Vírou jsi se stal Kristovým vlastnictvím a vírou v něm porosteš - tím, že budeš dávat a že budeš přijímat. Musíš dát vše - své srdce, svou vůli, svou službu, musíš se dát Bohu celý, chceš-li být poslušen všech jeho přikázání; a musíš také všechno přijmout - Krista jako plnost požehnání, aby přebýval v tvém srdci, byl tvou silou, tvou spravedlností, tvým věčným pomocníkem - aby ti dal sílu k poslušnosti.

Zasvěť se Bohu hned ráno, to ať je tvá první činnost. Modli se: "Přijmi mě, Pane, celého jako své vlastnictví. Kladu všechny své plány k tvým nohám. Použij mne dnes ve své službě. Zůstaň ve mně a dej, abych celé své dílo dokonal v tobě". Tak se modli každodenně. Každé ráno se posvěť Bohu pro nadcházející den. Předlož mu všechny své plány, aby svou prozřetelností určil, které se mají uskutečnit a které nikoli. Tak vkládej každý den svůj život do rukou Božích a tvůj život se bude stále více a více utvářet podle života Kristova.

Život v Kristu je život vyrovnaný. Nemusí v něm být nějaké citové vzrušení, ale má v něm být trvalá pokojná důvěra. Naději nevkládáš v sebe, nýbrž v Krista. Tvá slabost se spojuje s jeho silou, tvá nevědomost s jeho moudrostí, tvá křehkost s jeho vytrvalostí a silou. Nesmíš se proto dívat na sebe, nesmíš myslet na sebe, nýbrž se musíš dívat na Krista. Přemýšlej o jeho lásce, o kráse a dokonalosti jeho povahy. Kristus v sebezapření, Kristus v pokoře, Kristus v čistotě a svatosti, Kristus ve své nevýslovné lásce - to jsou náměty pro rozjímání. Jen tehdy, miluješ-li Krista, máš-li ho za příklad, spoléháš-li plně na něho, jen tehdy se měníš k jeho podobě.

Ježíš praví: “Přebývejte ve mně.” Tato slova vyvolávají představu odpočívání, stability, důvěry. Zve nás: “Pojďte ke mně,...a já vám dám odpočinek” Matouš 11,28.29. Slova žalmistova vyjadřují tutéž myšlenku: “Odpočívej v Hospodinem a čekej na něj.” A Izaiáš nám dává ujištění: “V utišení se a v doufání bude vaše spása” Žalm 37,7; Izajáš 30,15. Toto odpočívání však nespočívá v nečinnosti, neboť ve Spasitelově pozvání je zaslíbení o odpočívání spojeno s výzvou k práci: “Vezměte na sebe mé jho... a naleznete odpočinek” Matouš 11,29. Srdce, které plně odpočívá v Kristu, pracuje pro Krista nejopravdověji a nejhorlivěji.

Zabýváme-li se vlastním já, odvracíme se od Krista, zdroje síly a života. Právě proto se satan stále snaží odvést naši pozornost od Spasitele a zabránit tomu, abychom s ním byli v souladu a ve spojení. Snaží se rozptýlit naši mysl světskými radovánkami, životními starostmi, potížemi a strastmi, nedostatky druhých lidí nebo vlastními chybami a slabostmi. Nedej se oklamat jeho výmysly. I mnozí z těch, kdo jsou opravdu svědomití a kdo chtějí žít pro Boha, svede často k tomu, že přemýšlejí o svých chybách a slabostech, a při tom doufá, že je oddělí od Krista a tak nad nimi zvítězí. Neměli bychom proto myslet především na sebe a neměli bychom žít v úzkosti a strachu, zda budeme spaseni. To všechno nás odvrací od zdroje síly. Svěř se plně Bohu a důvěřuj mu. Mluv o Ježíši a mysli na něho. Dovol, aby se v něm ztratilo tvoje“já”. Odlož všechny pochybnosti, zapuď všechen strach. Říkej spolu s apoštolem Pavlem: “Co žije, nejsem již já, ale Kristus žije ve mně. Pokud nyní žiji v tělesnosti, je to život ve víře Syna Božího, jenž ke mně pojal lásku a vydal sám sebe za mně.” Galatským 2,20. Odevzdej se Bohu. On uchová to, co jsi mu svěřil. Odevzdáš-li se do rukou toho, jenž tě miluje, provede tě bezpečně úskalími.

Když vzal Kristus na sebe lidskou podobu, připoutal k sobě lidstvo poutem lásky, jenž nemůže přetrhnout žádná síla, leda se k tomu rozhodne člověk sám. Satan nás stále navádí a popouzí, abychom toto pouto přetrhli, abychom se rozhodli odloučit se od Krista. Proto musíme bdít, zápasit, modlit se, aby nás nic nemohlo svést k tomu, abychom si zvolili jiného pána, vždyť tak můžeme učinit kdykoli, protože máme svobodnou vůli. Mějme proto stále upřený pohled na Krista a on nás bude chránit. Díváme-li se na Ježíše, jsme v bezpečí. Nic nás nemůže vytrhnout z jeho ruky. Vzhlížíme-li stále k němu, “jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně” 2. Korintským 3,18.

Takto získali první učedníci podobu drahého Spasitele. Když tito učedníci zaslechli slova Ježíšova, cítili, že Ježíše potřebují. Hledali ho, našli a následovali. Byli s ním v domě, u stolu, v pokoji a na poli. Stýkali se s ním jako žáci s učitelem, každodenně přijímali z jeho úst poučení o svaté pravdě. Vzhlíželi k němu jako služebníci ke svému pánu, aby se naučili svým povinnostem. Tito učedníci byli lidé, “podrobeni stejným strastem jako my” Jakubův 5,17. Sváděli stejný boj s hříchem jako my. Bylo jim třeba téže milosti jako nám, aby mohli žít svatým životem.

Ani Jan, milovaný učedník, který se Spasiteli nejvíce podobal, neměl milou povahu od začátku. Byl nejen domýšlivý a ctižádostivý, ale i prudký a urážlivý. Když se mu však zjevila božská povaha Kristova, poznal své nedostatky a toto poznání ho pokořilo. Síla a trpělivost, moc a něžnost, vznešenost a pokora, které viděl v každodenním životě Syna Božího, naplnilo jeho duši obdivem a láskou. Každý den bylo jeho srdce přitahováno blíže ke Kristu, až v lásce k svému Mistru zapomněl na sebe. Jeho domýšlivost a ctižádost ustoupily působením přetvářející moci Kristovy. A oživující vliv Ducha svatého mu dal nové srdce. Moc lásky Kristovy způsobila změnu v jeho povaze. Takto se v důsledku projevuje společenství s Ježíšem. Přebývá-li Kristus v srdci, mění se celá povaha od základu. Duch Kristův a jeho láska podmaňují srdce, povznášejí myšlenky a přání k Bohu a nebesům.

Když Kristus vstoupil na nebe, zůstal v jeho následovnících stále pocit jeho přítomnosti. Byla to osobní přítomnost plná lásky a světla. Ježíš, Spasitel, který s nimi kráčel a mluvil a který se s nimi modlil, který poskytoval jejich srdcím naději a útěchu, jim byl odňat na nebesa s poselstvím pokoje na rtech. A když ho přijal zástup andělů, zaslechli učedníci ještě zvuk jeho hlasu, který pravil: “Hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku” Matouš 28,20. Kristus vystoupil na nebesa v lidské podobě. Učedníci viděli, že před trůnem Božím je stále jejich Přítelem a Spasitelem, že jeho láska se nezměnila, že je stále jedno s trpícím lidstvem. Předložil před Boha zásluhy své drahocenné krve a ukázal své raněné ruce a nohy jako připomínku ceny, kterou zaplatil za vykoupené. Věděli, že vystoupil na nebesa, aby připravil místo pro ně, a že se vrátí a vezme je k sobě.

Když se učedníci sešli po nanebevstoupení svého Pána, přednesli Otci prosby ve jménu Ježíšově. S úctou a bázní se sklonili v modlitbě a opakovali si Ježíšovo zaslíbení: “Budete-li Otce o něco prosit, dá vám to v mém jménu. Dosud jste za nic neprosili v mém jménu, proste, a dostane se vám, aby byla vaše radost dovršena” Jan 16,23.24. Pozvedli ruku víry výše a výše s pádným tvrzením: “Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás” Římanům 8,34. Letnice jim pak přinesly přítomnost Utěšitele, o němž Kristus pravil: “Bude ve vás. ”A dále pravil: “Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám” Jan 14,17;16,7. Od té chvíle přebýval Kristus skrze Ducha trvale v srdcích svých následovníků. Jejich společenství s ním bylo nyní těsnější, než když byl s nimi osobně. Světlo, láska a moc Krista, který v nich přebýval, z nich vyzařovaly, takže lidé při pohledu na ně “se divili; poznávali, že bývali s Ježíšem” Skutky 4,13.

Vším, čím byl Kristus učedníkům, chce být svým následovníkům i dnes, neboť ve své poslední modlitbě, kdy se kolem něho shromáždil malý hlouček učedníků, pravil: “Prosím nejen za tyto, nýbrž i za ty, kteří pro jejich slovo uvěří ve mne” Jan 17,20.

Ježíš se modlil za nás a prosil, abychom byli jedno s ním, jako je on jedno s Otcem. Jaká to jednota! Spasitel pravil o sobě: “Syn nemůže sám ze sebe činit nic;” “Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky” Jan 5,19; 14,10. Přebývá-li Kristus v našich srdcích, bude v nás působit “i vůli i čin pro dobré rozhodnutí” Filipským 2,13. Budeme pracovat tak, jak pracoval on; budeme proje- vovat téhož ducha. A tak, milujeme-li a přebýváme-li v Něm, budeme růst“cele v něj, který je hlava, to je Kristus” Efezským 4,15.

Kapitola 9 - Dílo a život

Bůh je pro celý vesmír zdroj života, světla a radosti. Jako paprsky světla vycházejí ze slunce, jako proudy vod tryskají z živého pramene, tak se z něho vylévá požehnání pro všechno jeho stvoření. A kde přebývá život Boží v srdcích lidí, tam bude vytékat v lásce a požehnání i na druhé.

Radostí našeho Spasitele bylo pozdvižení a vykoupení padlého lidstva. Pro tento cíl nasadil život, podstoupil utrpení na kříži, nedbal potupy. Také andělé mají za úkol pečovat o štěstí druhých. To jim činí potěšení. Bezhříšní andělé konají právě to, co by pyšní a sobečtí lidé pokládali za pokořující službu; slouží těm, kteří upadli do hříchu, lidem se zkaženou povahou. Duch Kristovy obětavé lásky proniká nebesy a je podstatou všeho požehnání. Takového ducha mají mít Kristovi následovníci; tak se mají projevovat.

Přebývá-li láska Kristova v srdci, nemůže v něm zůstat skryta, podobně jako nelze utajit sladkou vůni. Její svatý vliv pocítí každý, s kým přicházíme do styku. Duch Kristův v srdci je jako pramen v poušti, který proudí k občerstvení všech, a který v každém umírajícím probouzí touhu napít se vody života.

Láska k Ježíši se projeví v touze pracovat tak, jak pracoval on, pro blaho a spásu lidstva. Povede k lásce a něžnému soucitu ke všem stvořením; o něž pečuje náš nebeský Otec.

Spasitelův život na zemi nebyl životem snadným a pohodlným. Kristus pracoval vytrvale, opravdově a neúnavně pro spásu ztraceného lidstva. Od kolébky až po Golgotu kráčel po cestě sebezapření, nepokoušel se vyhnout těžkým úkolům, namáhavým cestám, vyčerpávající práci a starostem. Řekl: “Syn člověka ne- přišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé” Matouš 20,28. To byl hlavní cíl jeho života. Všechno ostatní bylo podružné a sloužilo jen hlavnímu cíli. Jeho pokrmem a nápojem bylo konat vůli Boží a dokončit své dílo. Sobectví a sebeláska neměly v jeho díle místa.

Podobně i ti, kdo chtějí prožívat milost Kristovu, jsou vždy ochotni ke každé oběti, aby se i jiní, pro něž Kristus zemřel, mohli podílet na nebeském daru. Udělají vše, co mohou, aby učinili svět lepším. Tento duch je plodem duše skutečně obrácené. Jakmile někdo přijde ke Kristu, zrodí se v jeho srdci touha sdělit druhým, jak vzácného přítele našel v Ježíši; spásná a posvěcující pravda nemůže zůstat v jejich srdci zavřena. Jsme-li oděni spravedlností Kristovou a naplněni radostí, že v nás přebývá jeho Duch, nebudeme moci mlčet. Když jsme okusili a poznali, že Pán je dobrý, máme o čem vyprávět. Podobně jako Filip, když našel Spasitele, budeme i my zvát druhé, aby přišli k němu. Budeme se snažit ukázat jim přitažlivost Kristovu a neviditelné skutečnosti budoucího světa. Nic si nebudeme přát toužebněji než kráčet po cestě, kterou kráčel Ježíš. Probudí se v nás

opravdová touha, aby ti, kdo jsou kolem nás, spatřili Beránka Božího, "který snímá hřích světa" Jan 1,29.

Snaha být druhým lidem požehnáním bude odměněna požehnáním pro nás. Bůh nám záměrně svěřil úlohu v plánu vykoupení. Udělil lidem výsadu stát se účastníky božské přirozenosti. Přeje si a žádá, abychom i my byli požehnáním pro své bližní. To je nejvyšší čest, největší radost, kterou může lidi obdařit. Ti, kdo se takto podílejí na díle lásky, přicházejí ke svému Stvořiteli nejblíže.

Bůh mohl svěřit poselství evangelia a celé dílo služby lásky nebeským andělům. Mohl použít jiných prostředků k uskutečnění svého úmyslu. Ve své nekonečné lásce se však rozhodl, že nás učiní svými spolupracovníky, spolupracovníky Krista a andělů, abychom mohli sdílet požehnání, radost, duchovní povznesení; jež poskytuje nesobecká služba.

Kristu se přibližujeme účastí na jeho utrpení. Každé sebe- obětování pro blaho druhých posiluje ducha dobročinnosti v srdci dárcově a spojí ho těsněji s Vykupitelem světa, který "byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli" 2. Korintským 8,9. A jen tím, plníme-li takto Boží záměr, pro který vás stvořil, může vám být život požehnáním.

Pustíš-li se do práce, kterou Kristus určil pro své učedníky, a budeš-li pro něho získávat druhé, pocítíš potřebu hlubší zkušenosti a většího poznání Božích věcí a budeš lačnět a prahnout spravedlnosti. Budeš se dotazovat Boha, tvá víra se posílí a ty budeš pít většími doušky ze studnice spásy. Boje a zkoušky tě přivedou k Bibli a k modlitbě. Porosteš v milosti a v poznání Krista a shromáždíš bohaté zkušenosti.

Duch nesobecké lásky k druhým dává povaze hloubku, pevnost a křesťanskou vznešenost a přináší pokoj a štěstí. Srdce zatouží po něčem vyšším. Není v něm místa pro lenost nebo sobectví. Ti, kdo takto užívají křesťanských darů milosti, porostou a zesílí pro dílo Boží. Získají jasné duchovní vědomí, pevnou, rostoucí víru a jejich modlitby nabudou větší moci. Duch Boží, který působí na jejich ducha, rozechvěje v nich svým božským dotykem posvátné melodie. Ti, kteří se takto věnují nesobecké práci pro blaho druhých, dělají to nejlepší pro vlastní spasení.

Jedinou cestou, jak růst v milosti Kristově, je konat nezištně dílo, které nám ukládá Kristus, to znamená pracovat podle svých schopností, pomáhat a být požehnáním pro ty, kdo potřebují pomoc, kterou jim můžeme poskytnout. Síla se vypěstuje cvikem, podmínkou života je činnost. Věřící, kteří se snaží udržet svůj křesťanský život tím, že jen přijímají požehnání, jež jim přináší milost, aniž co dělají pro Krista, se prostě snaží žít jako ti, kteří jedí, aniž pracují. A v duchovní oblasti, právě tak jako v hmotné, vede nečinnost k degeneraci a rozpadu. Člověk, který by nechtěl hýbat údy, by záhy ztratil sílu jich používat.

Podobně křesťan, který nebude užívat schopností, jež mu Bůh půjčil, nejen neporoste v Kristu, nýbrž pozbude i síly, kterou již má.

Církev Kristova je Bohem ustanovený nástroj pro spásu lidí. Jejím posláním je přinést světu evangelium. A tuto povinnost mají všichni křesťané. Každý má podle svého nadání a svých schopností plnit příkaz daný Spasitelem. Láska Kristova, která nám byla zjevena, z nás dělá dlužníky těch, kdo Krista ještě neznají. Bůh nám dal světlo, nejen abychom si ho ponechali pro sebe, nýbrž abychom ho šířili těm, kdo ještě žijí ve tmě.

Kdyby si následovníci Kristovi uvědomili tuto svou povinnost, pak by v pohanských zemích, kde je dnes jen jeden šiřitel evangelia, hlásalo evangelium tisíce lidí. A všichni, kdo toto dílo nemohou osobně konat, by je podporovali svými prostředky, svým porozuměním a svými modlitbami. Bylo by také mnohem více opravdové práce pro spásu lidí v křesťanských zemích.

Chceme-li pracovat pro Krista, nemusíme chodit do pohanských zemí, ani opouštět úzký kruh rodiny, máme-li zde své povinnosti. Můžeme pracovat pro Krista i v rodinném kruhu, ve sboru, mezi těmi, s nimiž se stýkáme soukromě nebo v zaměstnání.

Větší část svého pozemského života strávil náš Spasitel v truhlářské dílně v Nazaretu, kde trpělivě pracoval. Pána života obklopovali andělé, když se nepoznán a neuctíván stýkal s dělníky a rolníky. Spasitel věrně plnil své poslání, když vykonávat své skromné řemeslo, právě tak jako když léčil nemocné nebo kráčel po rozbouřených vodách galilejského jezera. Tak můžeme i v nejprostších povinnostech a na nejskromnějších místech kráčet a pracovat s Kristem.

Apoštol Pavel praví: “V čem byl kdo povolán, bratři, v tom ať před Bohem zůstane” 1. Korintským 7,24. Obchodník může vést své obchody tak, aby oslavil svého Pána svou čestností. Je-li pravým následovníkem Kristovým, bude vnášet své náboženství do všeho, co koná, a bude tak lidem zjevovat ducha Kristova. Dělník může být pilným a věrným představitelem Ježíše, jenž žil skromným životem pod pahorky Galileje. Každý, kdo nese jméno Kristovo, by měl pracovat tak, aby druzí, když vidí jeho dobré skutky, zatoužili oslavit svého Stvořitele a Vykupitele.

Mnozí odpírají své dary službě Boží a vymlouvají se, že druzí mají lepší nadání a větší přednosti. Myslí si, že jen od těch, kdo mají zvláštní nadání se žádá, aby věnovali své schopnosti službě Boží. Mnozí si dokonce myslí, že nadáním je obdařena jen zcela zvláštní vrstva lidí, kdežto ostatní jsou opomíjeni, a proto nejsou povoláni, aby se podíleli na·práci a také na odměně. V podobenství se však o tom nic nepraví. Když hospodář svolal své služebníky, přidělil práci každému.

I nejprostší životní povinnosti můžeme plnit s láskou, “jako Pánu” Koloským 3,23. Je-li láska Boží v srdci, projeví se v životě. Obestře nás příjemná vůně Kristova života, náš vliv se zvýší a bude požehnáním.

Nečekej na to, že se naskytne nějaká zvláštní příležitost, ani neočekávej, že se ti dostane mimořádných schopností, dříve než začneš pracovat pro Boha. Nestarej se o to, co si o tobě myslí svět. Svědčí-li tvůj každodenní život o čistotě a upřímnosti tvé víry a jsou-li druzí přesvědčeni o tom, že jim chceš pomoci, není tvé úsilí zcela marné.

I ti nejskromnější a nejchudší z učedníků Ježíšových mohou být požehnáním pro druhé. Ani si možná neuvědomují, že konají něco dobrého, avšak svým bezděčným vlivem způsobí, že z nich vycházejí vlny požehnání, jež pak sílí a prohlubují se. Požehnané plody svého působení poznají třeba až v den velkého účtování. Nevědí, ani necítí, že by konali něco velkého; nežádá se od nich, aby se starali, zda jejich úsilí bude mít úspěch. Mají jen klidně postupovat vpřed a věrně konat dílo, jež jim Bůh ve své moudrosti svěřil, a jejich život nebude zbytečný. Duchovně se budou stále víc podobat Kristu; spolupracují s Bohem už nyní a připravují se tak pro vyšší práci a nezkalenou radost v životě budoucím.

Kapitola IO - Poznání Boha

Mnoha způsoby se nás Bůh snaží přivést k tomu, abychom jej poznali a svůj život s ním spojili. Příroda k nám soustavně promlouvá a na otevřené srdce člověka působí láska a sláva Boží, jak ji poznáváme z díla jeho rukou. Naslouchající ucho může zachytit sdělení Boží, projevované přírodními jevy, a může jim porozumět. Zelená pole, majestátné stromy, poupata a květy, plující oblaka, padající déšť, zurčící potůček, nádhera nebeské oblohy promlouvá k našim srdcím a volá nás, abychom se seznámili s Bohem, jenž to všechno stvořil.

Náš Spasitel spojuje svá vzácná poučení s přírodními jevy. Stromy, ptáci, květiny v údolích, hory, jezera a nádherná klenba nebes, právě tak jako události a příhody každodenního života jsou těsně spjaty se slovem pravdy proto, aby se Spasitelova poučení mohla často vynořit člověku v mysli, a to i ve shonu a starostech všední práce.

Bůh chce, aby jeho dítky dovedly ocenit jeho dílo a těšily se z prosté, tiché krásy, kterou vyzdobil náš domov na zemi. Bůh miluje krásu, především však miluje krásu povahy. Přeje si, abychom pěstovali čistotu a prostotu, jež jsou tichou ozdobou květin.

Budeme-li ochotni naslouchat, získáme ze stvořených věcí Božích poučení o poslušnosti a víře. Od hvězd, jež na své cestě vesmírem po věky sledují svou určenou dráhu, až po nejmenší částečku hmoty, všechno poslouchá vůli Stvořitele. A Stvořitel se stará o všechno a udržuje všechno, co stvořil. Ten, jenž udržuje nesčetné světy ve vesmíru, se současně stará o potřeby vrabečka, který bez starosti cvrliká svou prostou písničku. Když jdou lidé za svou každodenní prací, právě tak jako když se modlí, když uléhají večer k spánku a když ráno vstávají, když boháč hoduje ve svém zámku nebo když chudák svolává své děti ke skromné večeři - každého sleduje laskavé oko nebeského Otce. Bůh si všimne každé prolité slzy, zaznamená každý smích.

Budeme-li v to plně věřit, zmizí všechny naše zbytečné úzkosti. V našem životě nebude tolik zklamání, jestliže všechno, své malé i velké těžkosti, odevzdáme do rukou Božích; a Bůh se nezalekne, že na něho vkládáme mnoho starostí a neklesne pod jejich tíží. My pak budeme prožívat vnitřní pokoj, který mnozí lidé už dávno neznají..

Nacházejí-li vaše smysly zalíbení v půvabných krásách země, pomyslete na svět, který přijde, v němž není bídy hříchu a smrti, v němž na tváři přírody nebude stínu kletby. Představte si v duchu obraz domova spasených a uvědomte si, že bude ještě mnohem skvělejší, než dokáže vybájit vaše nejbujnější obrazotvornost. V různých darech, které nám Bůh dává v přírodě, poznáváme jen nejslabší odlesk jeho slávy. Je psáno: “Co oko nevidělo, ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují” 1. Korintským 2,9.

Básníci a přírodovědci mohou říci o přírodě mnohé, křesťan se však těší z krásy země a oceňuje ji nejvýše, protože v ní poznává dílo svého Otce a poznává v každé květině, v každém keři a stromu jeho lásku. Nikdo plně neporozumí, proč jsou tu hory, údolí, řeky a jezera, kdo v nich nevidí výraz lásky Boží k člověku.

Bůh k nám promlouvá působením své prozřetelnosti a vlivem svého Ducha. Z poměrů, v nichž žijeme, ze svého okolí a z každodenních událostí můžeme čerpat cenná poučení, jsou-li jen naše srdce otevřena. Žalmista zpívá o díle prozřetelnosti Boží: "Země je plná milosrdenství Hospodinova" Žalm 33.5. "Kdo je moudrý, ať dbá těchto věcí a Hospodinovu milosrdenství ať hledí porozumět" Žalm 107,43.

Bůh k nám promlouvá svým slovem. V něm se nám jasně zjevuje jeho povaha, jeho jednání s lidmi a jeho velké dílo vykoupení. Je v něm vylíčen život a činy patriarchů a proroků a jiných svatých mužů z dávných dob. Byli to lidé "jako my" Jakubův 5,17.

Poznáváme, jak zápasili se zklamáním jako my, jak podléhali pokušení; jako podléháme my, jak se přesto vzchopili a milostí Boží zvítězili; uvažujeme-li o tom, dostává se nám povzbuzení v našem úsilí o spravedlnost. Čteme-li o vzácných zkušenostech, které mohli zažít, o světle, lásce a požehnání, jichž se jim dostalo, a o díle, jež vykonali milostí jim udělenou, zažehne duch, jenž je povzbuzoval, i v našich srdcích plamen svatého nadšení a touhu podobat se jim povahou a kráčet s Bohem jako oni.

Ježíš pravil o Písmech Starého zákona - a oč více to platí o Písmech Nového zákona: "Písma svědčí o mně" (Jan 5,39), tedy o Vykupiteli, o tom, k němuž se upírají naděje na život věčný. Ano, celá Bible mluví o Kristu. 0d první zprávy o stvoření, v níž se praví, že bez Krista "nepovstalo nic, co je" (Jan 1,3), až k závěrečnému zaslíbení: "Hle, přijdu brzy" (Zjevení 22,12), čteme o jeho díle a naslouchámе jeho hlasu. Chceš-li poznat Spasitele, zkoumej Písmo svaté.

Naplň své srdce výroky Božími. Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe. Ježíš o tom praví: "Nebudete-li jísti tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život". A pak podává vysvětlení: "Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život" Jan 6,53.63. Naše-těla jsou budována a rostou z toho, co jíme a pijeme; a jak je tomu v oblasti hmotné, tak je tomu i v oblasti duchovní: z toho, o čem přemýšlíme, roste a sílí náš duchovní život.

Tajemství vykoupení by rádi prozkoumali i andělé; toto tajemství bude předmětem úvah a písní vykoupených po celou věčnost. Nestojí proto za to, abychom o vykoupení přemýšleli a hloubali o něm už nyní? Nekonečné milosrdenství a nepopsatelná láska Ježíšova, oběť, kterou za nás přinesl, vyžadují, abychom o něm co nejvážněji a nejdůkladněji přemýšleli. Měli bychom uvažovat o povaze našeho drahého Vykupitele a Prostředníka. Měli bychom rozjímat nad posláním toho, jenž přišel, aby spasil svůj lid od

hříchů. Hloubáme-li takto o nebeských věcech, naše víra a láska zesílí a naše modlitby budou Bohu příjemnější, protože budou stále více prodchnuty vírou a láskou.

Budou stále vroucnější. Poroste naše víra v Ježíše, rozhojní se naše každodenní zážitky s tím, že Bůh má moc spasit každého, kdo k němu přijde.

Při uvažování o dokonalosti Spasitelově zatoužíme po tom, abychom se zcela přetvořili a znovuzrodili po vzoru jeho čistoty. Člověk bude toužit, aby se stal podobný tomu, jehož uctívá. Čím více myslíme na Krista, tím více budeme o něm vyprávět jiným a hlásat ho světu.

Bible nebyla napsána pro učence: naopak, je určena pro prostý lid. Velké pravdy nutné ke spáse jsou tak jasné jako poledne; nikdo se nezmýlí ani nesejde z cesty, kromě těch, kdo se řídí jen vlastním úsudkem, místo aby se řídil zjevenou vůlí Boží.

Neměli bychom se řídit tím, co kdo tvrdí o učení Písma svatého, ať je to kdokoli, nýbrž bychom měli zpytovat slovo Boží sami. Necháme-li druhé, aby mysleli za nás, ochromíme své síly a své schopnosti. Nepřemýšlíme-li o věcech, hodných našeho soustředění, může to vést k tomu, že naše myšlení tak zeslábne, že ztratíme schopnost pochopit hluboký smysl slova Božího. Rozumová schopnost se však posílí, budeme-li hledat vztah mezi jednotlivými místy Bible, budeme-li srovnávat navzájem jednotlivá místa Písma a duchovní skutečnosti.

Nic neposílí rozum lépe než důkladné zkoumání Písma. Žádná jiná kniha nemá takovou moc povznést myšlení, posílit naše duševní schopnosti jako hluboké, zušlechťující pravdy Bible. Kdyby se slovo Boží zpytovalo tak, jak by se mělo, nabyli by lidé hlubokosti myšlení, ušlechtilosti povahy a stálosti v odhodlání, což se dnes vidí jen zřídkakdy.

Rychlé čtení Písma svatého však přináší jen malý užitek. Je možné zevrubně pročíst celou Bibli, a přitom nevidět její krásu a nepochopit její hluboký a skrytý smysl. Důkladné promyšlení jednoho místa, pokud nám není jasný jeho význam a dokud není zřejmý jeho vztah k plánu vykoupení, má větší cenu, než přečtení mnoha kapitol bez určitého cíle a bez úmyslu získat poučení. Měj svou Bibli stále po ruce. Čti v ní, jakmile máš k tomu příležitost; vštěpuj si její slova do paměti. I když jdeš po ulici, můžeš si přečíst verš a přemýšlet o něm, a tak si ho zapamatovat.

Bez usilovného zpytování a studia spojeného s modlitbou nemůžeme dospět k pravé moudrosti. Některé části Písma svatého jsou vskutku tak jasné, že je nemožné jim neporozumět; jsou však místa, jejichž smysl se nepozná na první pohled. Jeden text Písma se musí porovnat s druhým textem. Je třeba pečlivě zkoumat a uvažovat s modlitbou. A takové studium se bohatě vyplatí. Jako horník narazí na žíly vzácného kovu ukrytého pod povrchem země, tak ten, jenž vytrvale a neúnavně hledá ve slově Božím skrytý poklad,

najde nejcennější pravdy ukryté zraku povrchního čtenáře. Slova Boží vdechnutá Duchem svatým, zasazená do srdce, budou jako prameny vytékající ze studnice života.

Nikdy bychom Bibli neměli studovat bez modlitby. Než otevřeme její stránky, měli bychom prosit o osvícení Duchem svatým, a obdržíme ho. Když Natanael přišel k Ježíši, Spasitel zvolal: “Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.” Natanael na to pravil: “Odkud mě znáš?” Ježíš odpověděl: “Dříve než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem” Jan 1,47.48. A Ježíš vidí také nás, i když se k němu modlíme v soukromí, prosíme-li ho o světlo, abychom poznali, co je pravda. Andělé světla povedou ty, kdo v pokoře srdce prosí o Boží pomoc.

Duch svatý vyvyšuje a oslavuje Spasitele. Je jeho úkolem ukázat nám Krista, čistotu jeho spravedlnosti a velké spasení, jež v něm máme. Ježíš praví o Duchu svatém: “Z mého vezme a zvěstuje vám” Jan 16,14. Duch pravdy je jediným opravdovým učitelem božské pravdy. Jakou cenu musí člověk pro Boha mít, když dal svého Syna, aby za nás zemřel, a dává svého Ducha, aby byl učitelem a stálým průvodcem člověka!

Kapitola II - Modlitba jako Přednost

Prostřednictvím přírody, zjevením, svou prozřetelností a vlivem svého Ducha k nám Bůh promlouvá. To však nestačí; i my musíme otevřít Pánu svá srdce. Abychom měli duchovní život a duchovní sílu, musíme být v živém spojení s naším nebeským Otcem. I když se k němu upínáme svou myslí, i když přemýšlíme o jeho díle, jeho milosti a požehnáních, není to, v plném slova smyslu, spojení s ním. Abychom měli společenství s Bohem, musíme se k němu obracet o radu v záležitostech svého každodenního života.

Modlitba je otevření srdce Bohu jako příteli. Není jí třeba proto, abychom sdělili Bohu, jací jsme, nýbrž abychom jej mohli přijmout do srdce. Modlitba nepřivádí Boha k nám, nýbrž přivádí nás k Bohu.

Když žil Ježíš na zemi, učil své učedníky, jak se mají modlit. Radil jim, aby své každodenní potřeby předkládali Bohu a přenechali mu všechny své starosti. Ježíšovo ujištění, že jejich prosby budou vyslyšeny, platí i pro nás.

Sám Ježíš, když žil na zemi, se často modlil. Spasitel vzal na sebe naše potřeby a slabosti, stal se žadatelem, prosebníkem za nás a hledal u svého Otce novou sílu, aby, zmocněn pro svůj úkol a zkoušky, mohl pokračovat v díle. Kristus je ve všem naším příkladem. Je nám bratrem v našich slabostech, "vždyť na sobě zkusil všechna pokušení jako my" (Židům 4,15); jeho bezhřišná přirozenost se s odporem odvracela od zla; poznal boje a bolesti člověka ve světě hříchu. Protože byl člověkem, byla mu modlitba nutností a výsadou. Ve spojení se svým Otcem nacházel útěchu a radost. Jestliže Spasitel, Syn Boží, pociťoval potřebu modlitby, oč více by měli potřebu vroucí stálé modlitby pociťovat slabí, hříšní smrtelníci!

Náš nebeský Otec čeká na to, aby nám mohl plně požehnat. Je naší výsadou pít plnými doušky ze studnice bezmezné lásky. Není proto divné, že se modlíme tak málo? Bůh je ochoten vyslechnout upřímnou modlitbu i toho nejskromnějšího ze svých dětí, a přesto se zdráháme přednést Bohu své potřeby. Co si mohou nebeští andělé myslet o ubohých, bezmocných lidech, podléhajících pokušením, když Boží srdce ve své nekonečné lásce po nich touží, je ochotné jim dát více, než oč mohou žádat nebo nač mohou pomyslet? Lidé tak málo prosí, a mají tak málo víry. Andělé se s radostí sklánějí před Bohem, jsou rádi v jeho blízkosti. Setkávání s Bohem pokládají za svou největší radost; naproti tomu se zdá, že lidé, kteří potřebují tolik pomoci, jež jim může poskytnout jen Bůh, žijí spokojeně bez světla Ducha Božího, bez jeho společenství.

Temnota zla obklopuje ty, kdo zanedbávají modlitbu. Našeptávaná pokušení nepřítele je svádějí k hříchu, protože nepoužívají výsady, kterou jim dal Bůh ustanovením modlitby. Proč by měli mít synové a dcery Boží nechuť se modlit, když modlitba je klíčem v rukou věrných, jímž se otevírá nebeská pokladnice nezměrných pokladů Všemohoucího? Bez

nepřetržité modlitby a pilného bdění jsme v nebezpečí, že v nás poroste lhostejnost a že sejdeme z pravé cesty. Nepřítel se neustále snaží zatarasit nám cestu k trůnu milosti, abychom vroucí modlitbou a opravdovou vírou nemohli získat milost a sílu odolat pokušení.

Smíme očekávat, že Bůh vyslechne a odpoví na naše modlitby na základě určitých podmínek. Jednou z prvních podmínek je vědomí, že potřebujeme jeho pomoc. Bůh dává zaslíbení: "Já vyleji vody v místa vyprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi" Izajáš 44,3. Ti, kdo lační a žízní po spravedlnosti, kdo touží po Bohu, si mohou být jisti, že se jim jejich přání vyplní. Srdce se nejprve musí otevřít vlivu Ducha, nebo jinak nemůže požehnání Boží přijmout.

Naše velká potřeba je sama o sobě nejvýmluvnějším důkazem mluvícím v náš prospěch. Pán si však přeje, abychom se k němu obraceli se svými prosbami. Praví: "Proste, a bude vám dáno." "A on, který neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal, jak by nám spolu s ním nedaroval všecko?" Matouš 7,7; Římanům 8,32.

Trpíme-li ve svých srdcích nepravost, lpíme-li na nějakém vědomém hříchu, Pán nás nevyslyší; modlitbu kajícího, zkroušeného člověka však Bůh přijme vždy. Napravíme-li všechny spáchané křivdy, můžeme věřit, že Bůh naše prosby vyslyší. Naše vlastní zásluhy nebudou nikdy naším doporučením přízni Boží; jen Ježíšova spravedlnost nás spasí, jen jeho krev nás očistí; na nás však je, abychom plnili podmínky, za nichž můžeme být přijati za dítky Boží.

Dalším rysem účinné modlitby je víra. "Kdo přistupuje k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že se odměňuje těm, kdo ho hledají" Židům 11,6. Ježíš řekl svým učedníkům: "Věřte, že všecko, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít" (Marek 11,1). Bereme však Krista za slovo?

Toto ujištění je široké a neomezené, a ten, kdo je dal, je věrný. Nepřijímáme-li právě to, oč jsme žádali, a to ve chvíli, kdy o to žádáme, máme stále věřit, že Pán nás slyší a že naše prosby vyslyší. Jsme lidé bloudící a krátkozrací, proto často prosíme o věci, které by nám nebyly požehnáním; náš nebeský Otec v lásce vyslýchá naše modlitby a dává nám to, co poslouží našemu nejvyššímu dobru - to, co bychom si sami přáli, kdybychom božsky osvíceným zrakem mohli vidět všechny věci tak, jaké opravdu jsou. Zdá-li se, že naše prosby nejsou vyslyšeny, držme se pevně zaslíbení. Chvíle vyslyšení jistě přijde, a dostane se nám pak požehnání, jehož nejvíce potřebujeme. Počítat však s tím, že naše modlitba bude vždy vyslyšena takovým způsobem a v každé jednotlivosti, jak si přejeme, je opovážlivost. Bůh je příliš moudrý, než aby se mýlil, a příliš dobrotivý, než aby těm, kdo kráčejí spravedlivě, nevyhověl v tom, co je k jejich dobru. Proto se neboj věřit Bohu, i když tvé modlitby nejsou hned vyslyšeny. Spolehni se na zaslíbení Boží: "Proste, a bude vám dáno" Matouš 7,7.

Necháme-li se ovlivnit pochybnostmi a obavami· nebo pokoušíme-li se objasnit všechno, co dosud nemůžeme jasně pochopit, dříve než uvěříme, pak se naše zmatky jen zvětší a prohloubí. Přijdeme-li však k Bohu, když se cítíme bezmocní a závislí, jací skutečně jsme, a v pokorné, oddané víře oznámíme své potřeby tomu, jenž ví všechno, jenž zná všechna svá stvoření a jenž vládne všemu svou vůlí a svým slovem, může vyslechnout naše volání a vyslechne je a ozáří naše srdce světlem. Upřímnou modlitbou se setkáváme s Nekonečným. Nemáme možná v této chvíli zřejmý důkaz, že se nad námi v lásce a soucitu sklání tvář našeho Vykupitele; je však tomu tak. Možná, že právě necítíme viditelný dotyk Boží, avšak jeho ruka spočívá na nás v lásce a něžném soucitu.

Chceme-li si vyprosit milost a požehnání od Boha, musíme mít v srdci lásku a ochotu odpouštět. Jak se můžeme modlit“Odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám” (Matouš 6,12), a sami přitom neuměli odpouštět? Očekáváme-li, že budou vyslyšeny naše modlitby, musíme druhým odpouštět týmž způsobem a v témž rozsahu, v jakém doufáme, že bude odpuštěno nám.

Další podmínkou vyslyšení je vytrvalost v modlitbě. Má-li se naše víra a náš život rozvíjet, musíme se stále modlit. Musíme být “na modlitbě vytrvalí”, bdít“a děkovat Bohu” Římanům 12,12; Koloským 4,2. Apoštol Petr napomíná: “Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám” 1. Petrův 4,7. Pavel přikazuje: “V každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu” Filipským 4,6. Ale vy, milovaní, praví Juda, “modlete se v Duchu svatém, uchovejte se v lásce Boží” Judův 20,21. Nepřetržitá modlitba je nepřerušené společenství člověka s Bohem; život vycházející od Boha proudí do našeho života a z našeho života se vrací k Bohu čistota a svatost.

V modlitbě je nutná vytrvalost. Nedej se ničím odradit. Snaž se ze všech sil udržovat stálé spojení mezi Ježíšem a svým srdcem. Vyhledávej každou příležitost k modlitbě a modli se všude, kde je k tomu vhodné místo. Lidé, kteří opravdově touží po spojení s Bohem, navštěvují modlitební shromáždění, plní věrně své povinnosti, pečlivě využívají všechno, co mohou získat. Využívají každé příležitosti a účastní se všeho, kde na ně mohou dopadat paprsky nebeského světla.

Měli bychom se modlit v kruhu rodinném; především však bychom neměli zanedbávat modlitbu v soukromí, neboť to je podstatou duchovního života. Je nemožné, aby člověk rostl a prospíval, když se nemodlí. Modlitba v rodinném kruhu nebo na veřejnosti nestačí. V samotě otevři své nitro sledujícímu oku Božímu. Modlitbu v ústraní má slyšet jen naslouchající Bůh. Žádné zvědavé ucho nemá slyšet obsah takových proseb. V soukromé modlitbě cítíme, že jsme prosti okolních vlivů, ničím nevyrušováni. Klidně a vroucně se upínáme k Bohu. Sladký a trvalý bude vliv vyzařující z Boha, jenž vidí skryté, jehož ucho je stále otevřené, aby vyslechlo prosby tryskající ze srdce. Pokojnou, prostou vírou člověk

udržuje spojení s Bohem a shromažďuje paprsky božského světla, které mu propůjčí sílu a vytrvalost v boji se satanem. Bůh je naše pevnost!

Modli se ve svém koutku. Při své každodenní práci pozvedni své srdce často k Bohu. Tak kráčel s Bohem i Enoch. Tyto tiché modlitby stoupají jako vůně vzácného kadidla k trůnu milosti. Satan nemůže zvítězit nad tím, jehož srdce je takto zakotveno v Bohu.

Není doby nebo místa, kdy by bylo nevhodné vysílat k Bohu prosbu. Nic nám nemůže zabránit, abychom nepozvedli svá srdce v opravdové modlitbě. Uprostřed davu na ulici, při své každodenní práci můžeme vyslat prosbu k Bohu a žádat o Boží vedení, jako to učinil Nehemiáš, když předložil králi Artaxerxovi svou žádost. Koutek pro spojení s Bohem můžeme najít všude, kde jsme. Měli bychom stále mít své srdce otevřené a zvát Ježíše, aby přišel a usídlil se v nás jako nebeský host.

I když je kolem nás špatné, zkažené prostředí, nemusíme dýchat jeho nákazu, nýbrž můžeme žít v čistém ovzduší nebes. Můžeme zavřít všechny dveře nečistým představám a nesvatým myšlenkám, povzneseme-li se k Bohu upřímnou modlitbou. Ti, kdo mají svá srdce otevřená, aby přijali pomoc a požehnání Boží, budou žít ve světějším ovzduší, než je ovzduší země, a budou ve stálém spojení s nebesy. Je třeba, abychom měli jasnější představu o Ježíši, abychom plněji chápali cenu věčných věcí. Srdce Božích dětí má naplnit krása svatosti. Abychom toho dosáhli, musíme prosit Boha, aby nám zjevil nebeské skutečnosti.

Modlitbami se obracejme k výšinám, aby nám Bůh dovolil nadýchat se nebeského ovzduší. Můžeme být k Bohu tak blízko, že naše myšlenky se v každé neočekávané zkoušce obrátí k němu tak přirozeně jako se květina obrací k slunci.

Přinášej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě ho neobtíží, ani ho neunaví. Ten, jenž ví o každém vlasu na tvé hlavě, není lhostejný k potřebám svých dětí. “Vždyť Pán je plný soucitu a slitování” Jakubův 5,11. Naše strasti a naše volání se dotýkají jeho laskavého srdce. Přinášej mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak těžké, aby to nemohl unést, neboť Bůh nese všechny světy a vládne nad všem věcmi vesmíru. Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml. Žádná kapitola našeho života není tak temná, aby si ji nemohl přečíst, žádná situace, v níž se octneme, není tak těžká, aby ji nemohl zvládnout. Žádná pohroma, která postihne nejmenší z jeho dítek, žádná starost, která trápí srdce, žádná projevená radost, ani žádná upřímná modlitba neunikne našemu nebeskému Otci, aniž by o ni projevil okamžitý zájem. “Uzdravuje ty, kdo zkrušeni jsou v srdci, jejich rány obvazuje” Žalm 147,3. Mezi Bohem a jednotlivcem je tak jasný a plný vztah, jako by nebylo jiného člověka na světě, o kterého by pečoval a za nějž dal svého milovaného Syna.

Ježíš pravil: “Budete prosit v mém jménu; a neříkám vám že já budu prosit Otce za vás; vždyť sám Otec vás miluje”. “Já jsem vyvolil vás,... a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu” Jan 16,26.27;15,16. Modlit se ve jménu Ježíšovu je něco více než jen vyslovit toto jméno na začátku a na konci modlitby. Znamená to modlit se v mysli a duchu Ježíšovu a věřit přitom v jeho zaslíbení, spoléhat na jeho milost a konat jeho dílo.

Bůh od nás nežádá, abychom se stali poustevníky nebo mnichy a odešli ze světa do ústraní, abychom se tam mohli věnovat jeho službě. Náš život se musí podobat životu Kristovu - potřebujeme osamění i společnost. Kdo se jen modlí, záhy se modlit přestane nebo se jeho modlitby stanou pouhou formalitou. Když se lidé vyčlení ze společenského života, když se zřeknou povinností a těžkostí křesťanského života, když přestanou se vší vážností pracovat pro Mistra, jenž tak opravdově pracuje pro ně, pak pozbudou toho, o co by se měli modlit, nemají, proč by měli být zbožní. Modlí se jen za sebe sobecky. Nemohou se už modlit o sílu, kterou by potřebovali ke své práci na uspokojení potřeb lidí nebo na rozšíření Kristova království.

Nevyužíváme-li výsady sdružovat se s druhými, abychom se posilovali a navzájem povzbuzovali ve službě Boží, škodíme sami sobě. Pravdy slova Božího budou v naší mysli pozbývat na jasnosti a významu. Jejich posvěcující vliv přestane osvětlovat naše srdce a probouzet je, naše duchovní síla bude upadat. Ve svém styku s křesťany ztrácíme mnoho tím, že se nám nedostává vzájemné lásky. Kdo se uzavírá do sebe, kdo žije jen pro sebe, neplní své poslání, které mu Bůh určil. Správný rozvoj společenských stránek naší povahy nás přivádí do těsného společenství s druhými a je prostředníkem, který nás posiluje pro službu Boží.

Kdyby se křesťané sdružovali a mluvili spolu o lásce Boží o vzácných pravdách vykoupení, jejich srdce by se posílila a posilovali by jeden druhého. Kdybychom se každý den dozvídali více o svém nebeském Otci a zažívali nové projevy jeho milosti, mluvili bychom o jeho lásce. Budeme-li tak činit, budou naše srdce vřelejší a odvážnější. Kdybychom více mysleli na Krista, více mluvili o něm a méně o sobě, cítili bychom mnohem více jeho přítomnost.

Kdybychom na Boha mysleli tak často, jak často se přesvědčujeme o jeho péči o nás, obírali bychom se jím ve svých myšlenkách stále a s radostí bychom o něm mluvili a velebili ho. Mluvíme rádi o časných věcech, protože máme o ně zájem. Mluvíme o svých přátelích, protože je milujeme, protože s nimi sdílíme své radosti i své starosti. Máme však nekonečně větší důvod milovat Boha než své pozemské přátele a mělo by být tudíž nejpřirozenější věcí na světě zabývat se na prvém místě ve všech svých myšlenkách Bohem, mluvit o jeho dobrotivosti a vyprávět o jeho moci. Bohaté dary, jimiž nás Bůh zahrnuje, nemají zaujmout všechno naše myšlení a všechnu naši lásku tak, aby už nic nezůstalo pro Boha; mají nám stále Boha připomínat a připoutávat nás svazky lásky a

vděčnosti k našemu nebeskému Dobrodinci. Zabýváme se příliš pozemskými věcmi. Pozvedněme oči k nebeské svatyni, kde světlo slávy Boží září v tváři Krista, jenž"...přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu" Židům 7,25.

Je třeba, abychom Boha více chválili za "milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná" Žalm 107,8. Náš náboženský život nemá sestávat jen z proseb a z přijímání. Nemysleme stále jen na své potřeby, ale spíše na dobrodiní, jichž se nám dostává. Modlíme se málo, avšak děkujeme ještě méně. Neustále přijímáme milosti Boží, a přitom jak málo vděčnosti projevujeme, jak málo chválíme Boha za to, co pro nás dělá!

V dávných dobách přikázal Pán Izraeli, když se shromáždí k bohoslužbě: "Budete tam jíst před Hospodinem svým Bohem, a vy i vaše rodiny se budete radovat ze všeho, k čemu jste přiložili ruku, v čem ti požehnal Hospodin tvůj Bůh" 5. Mojžíšova 12,7. Co se dělá pro slávu Boží, musí se dělat s radostí, s písněmi chvály a s díkůvzdáním, ne smutně a chmurně.

Náš Bůh je laskavý, soucitný Otec. Na svou službu pro něho bychom se proto neměli dívat jako na nějaký tíživý, vyčerpávající úkol. Uctívat Pána a účastnit se jeho díla by mělo být radostí. Bůh nechce, aby jeho děti, pro které připravil tak skvělou spásu, jednaly tak, jako by byl krutým, bezohledným dozorcem. Je jejich nejlepším přítelem; a když ho uctívají, je s nimi, aby jim byl požehnáním a útěchou a aby naplnil jejich srdce radostí a láskou. Pán chce, aby jeho děti nacházely ve službě Boží útěchu a aby viděly ve službě pro Boha radost a nikoli břemeno. Chce, aby ti, kdo ho přicházejí vzývat, odcházeli naplněni myšlenkami na jeho péči a na jeho lásku, aby pak s chutí vykonávali svou každodenní práci a získali schopnost jednat ve všem čestně a věrně.

Musíme se setkávat u kříže. Kristus, Ukřižovaný, by měl být předmětem našeho uvažování, našich rozhovorů, našich nejradostnějších pocitů. Měli bychom stále myslet.na všechna požehnání, jichž se nám dostává od Boha a když si uvědomíme jeho velkou lásku, rádi svěříme všechno do rukou toho, jenž byl za nás přibit na kříž.

Na křídlech modlitby může člověk vystoupit blíže k nebi. V nebeských dvorech je Bůh uctíván zpěvem a hudbou a vyslovujeme-li Bohu vděčnost, přibližujeme se svým uctíváním uctívání nebešťanů. "Oslaví mě ten, kdo v oběť podá díkůvzdání", řekl Bůh. Přistupme s uctivou radostí před svého Stvořitele, ať slyší naše"vzdávání díků a prozpěvování" Žalm 50,23; Izajáš 51,3.

Kapitola 12 - Co s pochybností?

Pochybnosti občas znepokojují mnohé, zvláště pak ty, kteří začínají křesťansky žít. V Bibli je mnoho věcí, které nedovedou vysvětlit, ba nedovedou je vůbec pochopit. Toho využívá satan, aby otřásl jejich vírou v Písmo svaté jako ve zjevené slovo Boží. Ptají se: "Jak mám poznat, která cesta je pravá? Je-li Bible vskutku slovo Boží, jak se mohu zbavit těchto pochyb a nejasností?"

Bůh nás nežádá, abychom něčemu věřili, aniž by dal dostatek důvodů, na nichž můžeme svou víru založit. Jeho existence, jeho povaha, pravdivost jeho slova jsou doloženy svědectvími, jež se dovolávají našeho rozumu; takových svědectví je dostatek. Bůh však přesto ponechal možnost pochyb. Ti, kdo chtějí pochybovat, najdou k tomu příležitost; ale ti, kdo vskutku chtějí poznat pravdu, najdou dost důvodů, o něž mohou opřít svou víru.

Člověk nemůže plně pochopit podstatu díla Nekonečného. I nejbystřejšímu rozumu, nejvzdělanějšímu mozku musí zůstat svatá bytost Boha obestřena tajemstvím. "Myslíš, že pronikneš do hloubky Boží a dosáhneš hranic Všemohoucího? Je vyšší než nebesa. Co můžeš dělat? Je hlubší než podsvětí. Co ty o tom víš?" Jób 11,7.8.

Apoštol Pavel volá: "Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!" Římanům 11,33. Ačkoli však"oblak a mrákota jsou kolem něho, spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu" Žalm 97,2. Můžeme pochopit jednání Boží s námi a pohnutky, jimiž je Bůh veden; natolik, abychom poznali bezmeznou lásku a milosrdenství spojené s všemohoucností. Z úmyslů Božích můžeme pochopit jen tolik, kolik je pro nás dobré; a co je nad to, tomu musíme věřit, musíme věřit ruce, jež je Všemohoucí a jeho srdci, jež je plné lásky.

Slovo Boží, stejně jako povaha Božského Původce, nás staví před tajemství, jež smrtelné bytosti nemohou nikdy plně pochopit. Příchod hříchu na svět, vtělení Kristovo, znovuzrození, vzkříšení a mnohé jiné věci, o nichž mluví Bible, jsou tajemství příliš hluboká, než aby je lidský rozum mohl vysvětlit nebo je plně pochopit. Nemáme však příčinu k tomu, abychom pochybovali o slovu Božím proto, že nemůžeme pochopit tajemství prozřetelnosti Boží. V přírodě nás stále obklopují tajemství, jež neumíme vysvětlit. I nejjednodušší formy života představují problém, který nedokáží vysvětlit ani nejmoudřejší myslitelé. Všude narážíme na divy, jež se vymykají našemu chápání. Můžeme se tedy divit, že v duchovní oblasti nacházíme také tajemství, jež nemůžeme odhalit? Příčina je v nedokonalosti a omezenosti lidského rozumu. Bůh nám dává v Písmu svatém dostatek důkazů o své božské povaze. Neměli bychom o slově Božím pochybovat proto, že nemůžeme pochopit všechna tajemství prozřetelnosti Boží.

Apoštol Petr píše, že v Písmu svatém jsou "některá místa těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako i ostatní Písmo k vlastní záhubě" 2. Petrův 3,16. Tato nesnadno pochopitelná místa Písma svatého uvádějí pochybovači jako důkaz, že Bible není slovem Božím; je tomu však naopak: je to právě silný důkaz toho, že Bible je Bohem inspirovaná. Kdyby vypovídala o Bohu jen to, co bychom mohli snadno pochopit, pak by Bible neměla neomylnou pečeť božského původu. Právě vznešenost a neproniknutelnost předkládaných myšlenek by v nás měly vzbuzovat víru v Bibli jako ve slovo Boží.

Bible podává pravdu tak prostě a tak dokonale přizpůsobenou potřebám a tužbám lidského srdce, že to udivilo a uchvátilo i největší vzdělance, současně však umožňuje i nejprostším a nevzdělaným poznat cestu spásy. Tyto jednoduše vyjádřené pravdy pojednávají o věcech tak vznešených, dalekosáhlých, nekonečně přesahující schopnost lidského chápání, že jsme s to je přijmout jen proto, že je vyřkl Bůh. Takto se nám otevírá plán vykoupení, aby každý poznal, jak má projevit pokání před Bohem a víru v našeho Pána Ježíše Krista, aby byl spasen, jak si to Bůh přeje. Za těmito pravdami, tak snadno pochopitelnými, jsou ještě tajemství, která v sobě ukrývají Boží slávu - tajemství, která přesahují možnosti lidského chápání. Avšak v člověku, který upřímně hledá pravdu, vzbuzují hlubší úctu a víru. Čím více hledá v Bibli, tím více se přesvědčuje, že Bible je slovo živého Boha. Lidský rozum se sklání před majestátem Božího zjevení. Prohlašujeme-li, že neumíme pochopit velké pravdy Bible, připouštíme tím pouze, že nedokonalá mysl je neschopna pochopit nekonečné; že člověk se svým omezeným, lidským věděním nemůže pochopit plány Všemohoucího.

Pochybovači a nevěrci zavrhují slovo Boží, protože nemohou pochopit všechna jeho tajemství; a ani všichni ti, kdo tvrdí, že věří Bibli, nejsou před takovým nebezpečím zcela uchráněni. Apoštol praví: "Dejte si pozor, bratři, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha" Židům 3,12. Je správné pečlivě promýšlet učení Bible a hledat "hlubiny Boha" (1. Korintským 2,10), pokud jsou v Písmu svatém zjeveny. "Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, zjevené však patří nám a našim synům" 5. Mojžíšova 29,29. Satan se však snaží převrátit chápavost naší mysli. Když lidé začínají poznávat Boží pravdu, vzniká v nich také určitý druh duchovní pýchy. Pozbývají trpělivosti a cítí se zahanbeni, když neumí uspokojivě vyložit každou stať Písma. Je pro ně velmi pokořující přiznat se k tomu, že nechápou slova vnuknutá Duchem. Nemají chuť trpělivě čekat, až Bůh uzná za vhodné odhalit jim pravdu. Myslí si, že jejich lidské vědění stačí k tomu, aby porozuměli Písmu svatému, a když se jim to nedaří, popírají prostě jeho autoritu. Je pravda, že mnohé učení a názory, o nichž se všeobecně předpokládá, že mají svůj původ v Bibli, z učení Písma svatého vůbec nevycházejí, ba jsou v naprostém rozporu s celým duchem Písma. To zavdává mnohým příčinu k pochybám a vyvolává to v nich zmatek. Nesmíme však za to volat k odpovědnosti slovo Boží, nýbrž člověka, který převrátil jeho smysl.

Kdyby bylo stvořeným bytostem možné dosáhnout plného pochopení Boha a jeho díla, pak by po dosažení tohoto cíle nebylo pro ně žádného dalšího odhalování pravdy, žádného dalšího nabývání znalostí, žádného dalšího rozvoje rozumu a mysli. Bůh by už nebyl nejvyšší bytostí a člověk, kdyby dosáhl vrcholu poznání a vědění, by se přestal rozvíjet. Děkujeme Bohu, že tomu tak není. Bůh je nekonečný; v něm jsou "všechny poklady moudrosti a poznání" Koloským 2,3. Lidé mohou celou věčnost bádat a učit se, a přesto nikdy nevyčerpají poklady jeho moudrosti, jeho dobroty a moci.

Bůh má zájem, aby se pravdy jeho slova odhalovaly jeho lidu již nyní. Je jen jeden způsob, jak lze získat tuto znalost. K pochopení slova Božího můžeme dospět jen tehdy, budeme-li osvíceni tím Duchem, jenž slovo dal. "Nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží";"Duch totiž zkoumá všechno i hlubiny Boží" 1. Korintským 2,11.10. A zaslíbení, které dal Spasitel svým následovníkům, zní: "Až však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. A oznámí vám, co má přijít" Jan 16,13.14.

Bůh chce, aby člověk rozvíjel své rozumové schopnosti; a studium Bible posílí a pozvedne mysl tak jako žádné jiné. Musíme však dávat pozor, abychom nezbožňovali rozum, jenž je slabý a nedokonalý jako všechno lidské. Nechceme-li, aby Písmo svaté zůstalo našemu chápání zahaleno, takže bychom nepochopili ani nejjasnější pravdy, musíme mít prostotu a víru dítěte, musíme být ochotni se učit a musíme prosit o pomoc Ducha svatého. Vědomí moci a moudrosti Boží a pocit vlastní neschopnosti pochopit velikost Boží, by nás měly naplňovat pokorou, a měli bychom otvírat slovo Boží s posvátnou úctou, jako kdybychom vstupovali do přítomnosti Boží. Když přistupujeme k Písmu svatému, musí rozum uznat moc, jež je vyšší než on sám, srdce i mysl se musí sklonit před vznešeným"JÁ JSEM".

Je mnoho věcí, zdánlivě těžko pochopitelných nebo nejasných, jež Bůh vyloží a objasní těm, kdo o jejich pochopení usilují. Bez vedení Ducha svatého jsme však stále náchylní překrucovat Písmo svaté nebo je vykládat nesprávně. Lidé často čtou v Bibli tak, že jim to nepřináší užitek, ba v mnoha případech jim je to ke škodě. Když se slovo Boží zpytuje bez zbožné úcty a bez modlitby, když přitom nejsou myšlenky a city upřeny k Bohu nebo nejsou v souladu s jeho vůlí, je mysl obestřena chybami; a právě při zkoumání Bible mohou v nás pochybnosti sílit. Satan se zmocňuje myšlenek a vnucuje nám výklady, jež nejsou správné. Kdykoli se lidé nesnaží být slovem i skutkem v souladu s Bohem, pak - ať jsou sebevzdělanější - mohou se ve svém chápání Písma svatého mýlit, takže není radno věřit jejich výkladu. Ti, kdo hledají v Písmu, aby v něm našli nesrovnalosti, nemají duchovní přehled. Převráceným pohledem v něm najdou mnoho věcí, jež v nich vyvolají pochyby a nevíru, ačkoli jsou ve skutečnosti jasné a prosté.

Ať to lidé maskují, čím chtějí, pravou příčinou pochyb a pochybovačnosti je ve většině případů láska k hříchu. Učení a zákazy Slova Božího nejsou vhod pyšnému srdci,

milujícímu hřích, a ti, kdo nechtějí poslouchat přikázání Boží, jsou vždy ochotni pochybovat o jeho autoritě. Abychom poznali pravdu, musíme upřímně toužit ji poznat a musíme být ochotni přijmout ji a být jí poslušni. Všichni, kdo přistupují ke zkoumání Bible v tomto duchu, najdou v ní dostatek důkazů, že to je slovo Boží. Mohou pochopit její pravdy, jež je učiní moudrými k spáse.

Kristus praví: "Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha nebo mluvím-li sám za sebe" Jan 7,17. Místo, abys pochyboval a znepokojoval se tím, čemu nerozumíš, dbej světla, jehož se ti už dostalo, a dostane se ti většího světla. V Kristově milosti plň každou povinnost, jež ti byla objasněna tak, že jsi ji pochopil, a tak budeš moci pochopit a plnit ty povinnosti, o nichž jsi ještě na pochybách.

Existuje důkaz pro každého - pro nejvzdálenější i pro nejprostší - důkaz, který poskytuje vlastní zkušenost. Bůh nás zve, abychom pravdivost jeho slova, pravdu jeho zaslíbení vyzkoušeli na sobě. Vyzývá nás: "Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý" Žalm 34,9. Místo, abychom spoléhali na slova jiných, máme se přesvědčit sami. Pán praví: "Proste a dostanete" Jan 16,24.

Zaslíbení Boží se plní. Nikdy neselhala a nikdy nemohou selhat. A jak se přibližujeme Ježíši a radujeme se z plnosti jeho lásky, mizí naše pochyby a nejasnosti ve světle jeho přítomnosti.

Apoštol Pavel praví, že "Bůh nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna" Koloským 1,13. A každý, kdo přešel ze smrti do života, může"potvrdit, že Bůh je pravdomluvný" Jan 3,33. Může dosvědčit: "Potřeboval jsem pomoc a našel jsem ji v Ježíši. Všechny mé potřeby byly uspokojeny, hlad mé duše byl utišen. Bible je nyní pro mne zjevením Ježíše Krista. Ptáte se, proč věřím v Ježíše? - Protože je pro mne božským Spasitelem. Proč věřím Bibli? - Protože jsem poznal, že je pro mne hlasem Božím." Můžeme mít sami v sobě svědectví, že Bible je pravdivá a že Kristus je Syn Boží. Víme pak, že nejdeme za chytře myšlenými bajkami.

Petr nabádá své bratry: "Kéž rostete v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista" 2. Petrův 3,18. Když lid Boží roste v milosti, chápe stále lépe a jasněji slovo Boží. Poznává nové světlo a novou krásu v jeho posvátných pravdách. Tak tomu bylo v dějinách církve ve všech dobách a tak tomu bude až do konce času. "Cesta spravedlivých je jako světlo Jitřenky, jejíž, záře stoupá do bílého dne" Přísloví 4,18.

Vírou můžeme vidět, co přijde; splní se zaslíbení Boží, že náš rozum se bude zdokonalovat, že naše lidské schopnosti se spojí s božskými a všechny síly naší mysli se přímo spojí se Zdrojem světla. Můžeme se těšit, že všechno, co nám z prozřetelnosti Boží je dosud nejasné, bude pak objasněno, pro věci, jež dosud těžko chápeme, najdeme pak vysvětlení, a kde náš nedokonalý rozum dosud vidí zmatek a bezúčelnost, uvidíme pak

nejdokonalejší a nejkrásnější soulad. “Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne” 1. Korintským 13,12.

Kapitola 13 - Radost v Pánu

Dítky Boží jsou povolány k tomu, aby byly zástupci Kristovými a jako takové zjevovaly dobrotu a milost Páně. Jako Ježíš nám představoval skutečnou povahu Otce, tak máme my ukazovat Krista světu, jenž nezná jeho něžnou a soucitnou lásku. Ježíš pravil: "Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa." "Já v nich a ty ve mně,... aby svět poznal, že ty jsi mě poslal" Jan 17,18.23. Apoštol Pavel praví učedníkům Ježíšovým: "Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým", "všichni jej znají a mohou číst" 2. Korintským 3,3.2. V každém ze svých dítek posílá Ježíš dopis světu. Jsi-li následovník Kristův posílá v tobě Kristus dopis rodině, obci, ulici, v níž žiješ. Ježíš přebývající v tobě, chce mluvit k srdcím těch, kdo ho ještě neznají. Možná že nečtou Bibli, nebo neslyší hlas, který k nim promlouvá z jejích stránek, nevidí lásku Boží v jeho díle. Jsi-li pravým zástupcem Ježíšovým, pochopí možná právě skrze tebe něco z dobrotivosti Boží a začnou Boha milovat a sloužit mu.

Křesťané jsou ustanoveni za světlonoše na cestě do nebe. Mají zrcadlit světu světlo, jež dostávají od Krista. Jejich život a jejich povaha by měly být takové, aby skrze ně druzí nabyli představu o Kristu a o jeho službě.

Představujeme-li opravdu Krista, pak službu jemu ukážeme tak přitažlivě, jaká ve skutečnosti je. Křesťané, kteří jsou stále jen zachmuření a zarmoucení, kteří jen reptají a stěžují si, představují druhým nesprávně Boha a křesťanský život. Vzbuzují dojem, že Bůh si nepřeje, aby jeho děti byly šťastné, a tím podávají o svém nebeském Otci falešné svědectví.

Satan jásá, když se mu daří svést dítky Boží k nevěře a vehnat je do zoufalství. Má radost, když vidí, jak nedůvěřujeme Bohu, jak pochybujeme o jeho ochotě a moci zachránit nás. Dělá mu dobře, když nás svede k představě, že Bůh nám chce svými zásahy škodit. Satan se také snaží vylíčit Pána tak, jako by v něm nebylo soucitu, ani slitování. Překrucuje pravdu o něm. Vnukává nám falešné představy o Bohu; a my, místo abychom lpěli na pravdě o svém nebeském Otci, přemýšlíme příliš často o satanových výmyslech a zneuctíváme Boha tím, že mu nedůvěřujeme a reptáme proti němu. Satan se neustále snaží, aby náboženský život učinil pochmurným. Chce, aby se nám zdál namáhavý a těžký; a když křesťan projevuje tento názor na náboženství ve svém životě, podporuje svou nevěrou satanův klam.

Mnozí lidé se na své pouti životem stále zabývají svými chybami a pády, připomínají si svá zklamání a jejich srdce je plné smutku a malomyslnosti. Když jsem byla v Evropě, psala mi jedna sestra, která tomu podléhala. Byla v hluboké depresi a prosila mě o několik povzbudivých slov. Přečetla jsem si její dopis s vřelým zájmem. Následující noci se mi zdálo, že jsem v zahradě a jakýsi muž, který vypadal jako majitel zahrady, mě prováděl po jejích cestičkách. Trhala jsem květiny a radovala se z jejich vůní, když tu ona sestra, která

šla po mém boku, mě upozornila na několik nevzhledných šípkových keřů, které jí stály v cestě. Naříkala a rmoutila se. Nenásledovala našeho průvodce po cestě, nýbrž zašla mezi šípkové hloží a trní. Bědovala: "Není to škoda, že tak nádherná zahrada je zohyzděna trním?" Průvodce na to odpověděl: "Nestarej se o trní, to tě jen píchá a zraní. Trhej růže, lilie a karafiáty."

Což jsi v životě neprožil nějaké příjemné chvíle? Neměl jsi v životě nějaký krásný okamžik, kdy se tvé srdce radostí rozbušilo v odpovědi na volání Ducha Božího? Přehlížíš-li jednotlivé úseky svého života, což nenacházíš nějaké příjemné vzpomínky? Což nejsou na tvé cestě na každém kroku zaslíbení Boží jako vonící květiny Nechceš, aby jejich krása a půvab plnily tvé srdce radostí?

Trní a hloží tě jenom raní a zarmoutí; trháš-li však; jen takové věci a dáváš-li je druhým, pak nejen pohrdáš dobrotivostí Boží, ale nebráníš tím i druhým, aby kráčeli cestou života?

Nejednáme moudře, když se zabýváme jen truchlivými vzpomínkami na to, co jsme prožili, když vzpomínáme jen na nespravedlnosti a zklamání, jež nás potkala, stále o nich mluvíme, lkáme nad nimi, až nás přemůže malomyslnost. Malomyslný je plný chmur, zapuzuje světlo Boží ze svého srdce a vrhá stín na cestu druhých.

Děkujme Bohu za jasné obrazy, které nám poskytuje. Sesbírejme požehnaná ujištění o jeho lásce, abychom je měli stále na očích: Syn Boží, který opouští trůn svého Otce, odívá své Božství lidskou podobou, aby mohl zachránit člověka z moci satanovy; vítězství, které Kristus vybojoval pro nás a které otevřelo člověku nebe a odhalilo lidskému zraku pohled na království, v němž Bůh zjevuje svou slávu; padlé lidstvo, vyzdvižené z propasti zkázy, do níž je srazil hřích, přivedené zpět do společenství s věčným Bohem, vyšlé z Božské zkoušky vírou v našeho Vykupitele, oděné spravedlností Kristovou, povýšené k jeho trůnu to jsou obrazy, o nichž máme podle vůle Boží přemýšlet.

Pochybujeme-li o lásce Boží a nevěříme-li v zaslíbení Boží, zneuctíváme tím Boha a zarmucujeme jeho svatého Ducha. Jak by se cítila matka, kdyby si její děti stále na ni stěžovaly, jako by to s nimi nemyslela dobře, ačkoli celý svůj život usilovala o to, aby se jim vedlo dobře a aby měly pohodlí? Představte si, že by pochybovaly o její lásce, to by jí zlomilo srdce. Jak by se cítil kterýkoli z rodičů, kdyby s ním jeho děti takto jednaly? A co si může náš nebeský Otec myslet o nás, když nevěříme v jeho lásku, jež ho vedla k tomu, že dal svého jednorozeného Syna, abychom my mohli žít? Apoštol píše: "On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal, jak by nám spolu s ním nedaroval všecko?" Římanům 8,32. A přesto tak mnozí říkají, i když ne slovy, ale svými činy: "Pán tím nemyslí mne. Snad miluje druhé, ale mne nemiluje."

Všechny tyto myšlenky škodí tvému duchovnímu životu, neboť každé slovo pochybnosti, jež vyslovíš, přivolává satanovo pokoušení, posiluje v tobě pochybovačnost a zarmucuje anděly, kteří ti pomáhají. Pokouší-li tě satan, nevypouštěj ze svých úst ani slovo pochyb nebo malověrnosti. Dopřeješ-li sluchu jeho našeptávání, naplní se tvá mysl nedůvěrou a myšlenkami na vzpouru. Vyslovuješ-li své pocity, zapůsobí každá vyslovená pochybnost zpětně na tebe, a kromě toho zapustí jako semínko kořeny v srdci druhých lidí a přinese tam své plody; vliv tvých slov už možná nepůjde napravit. Sám se třeba vyprostíš z pokušení a osidel satanových, ti však, kdo byli zasaženi tvým vlivem, nebudou se už moci zbavit nevíry, kterou si jim vnukl. Jak je tedy důležité, abychom mluvili jen o těch věcech; jež poskytují duchovní sílu a život!

Andělé pozorně naslouchají, jakou zprávu přinášíš světu o svém nebeském Mistru. Mluv tedy o tom, jenž žije, aby tě zastupoval před Otcem. Podáš-li ruku příteli k pozdravu, měj na rtech a v srdci chválu Hospodinu. To přivede také jeho myšlenky k Ježíši.

Všichni lidé procházejí zkouškami, prožívají žal, jenž lze těžko snést, pokušení, jimž je těžké odolat. Nevyprávěj o svých starostech svým bližním, lidem smrtelným, ale předkládej je na modlitbě Bohu. Přijmi zásadu, že nikdy nevyslovíš ani slůvko pochyb nebo malomyslnosti. Slovy naděje a čistou radostí můžeš mnoho přispět k tomu, aby se prozářil život druhých a aby se posílilo jejich úsilí.

Mnohý statečný člověk je těžce sužován pokušením a málem podléhá v boji se sebou a s mocí satanovou. Nepřipravuj takového člověka o odvahu v jeho těžkém boji. Potěšuj jej slovy naděje, jež ho povzbudí na jeho cestě. Takto může z tebe vyzařovat světlo Kristovo. “Nikdo z nás nežije sám sobě” Římanům 14,7. Svým bezděčným vlivem můžeme povzbudit druhé a posílit je, nebo je můžeme odradit a zapudit od Krista a od pravdy.

Mnozí lidé mají mylnou představu o životě Kristově a o jeho povaze. Myslí si, že se mu nedostávalo tepla a jasu, že byl vážný, přísný, že neznal radost. V mnoha případech je těmito chmurnými názory zabarven celý náboženský život.

Často se říká, že Ježíš plakal, ale že není známo, že by se kdy smál. Náš Spasitel byl vskutku mužem bolesti, jemuž nebyl cizí zármutek a žal, protože své srdce otevřel všem lidským bídám. Ačkoli však žil životem plným sebezapření, námahy a starostí, nebyl jeho duch zkroušen. Jeho tvář nenesla známek žalu a nespokojenosti, nýbrž byla vždy pokojná a jasná. Jeho srdce bylo zdrojem života; a kamkoli zavítal, tam přinesl klid a mír, radost a štěstí.

Náš Spasitel byl vždy hluboce vážný a opravdový, nikdy však nebyl zachmuřený nebo mrzutý. Život těch, kdo si ho vyvolili za svůj obraz a napodobují ho, bude vyplněn vážnými úmysly; takoví budou mít hluboký pocit osobní odpovědnosti. Zmizí lehkovážnost, přestane nevázané veselí a nevybíravé žertování; náboženství Ježíšovo přináší pokoj jako

klidný vodní proud. Neuhašuje světlo radosti, nepotlačuje veselost, nezachmuřuje rozzářenou, usměvavou tvář. Kristus nepřišel na svět, aby si dal sloužit, nýbrž aby sloužil; a máme-li jeho lásku v srdci, budeme následovat jeho příkladu.

Obíráme-li se v mysli stále jen nelaskavými a nespravedlivými skutky druhých, shledáváme, že je nemožné, abychom je milovali tak, jak Kristus miluje nás; zabývají-li se však naše myšlenky podivuhodnou láskou a milosrdenstvím, které k nám cítí Kristus, bude se z nás šířit týž duch na druhé. Měli bychom se navzájem milovat a ctít, bez ohledu na chyby a nedostatky, jež nemůžeme přehlédnout. Měli bychom se zdokonalovat v pokoře, měli bychom se učit nespoléhat na sebe a mít trpělivost a shovívavost k chybám druhých. To z nás vypudí všechno úzkoprsé sobectví; staneme se ušlechtilými a laskavými.

Žalmista praví: "Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost" Žalm 37,3. "Doufej v Hospodina." Každý den má své břemeno, své starosti a těžkosti; jak snadno nás to strhne při setkání s jinými, abychom hovořili o svých nesnázích a zkouškách. Kolik jen na nás doléhá zbytečných nesnází, kolik v sobě chováme domnělých obav, kolik úzkostí nás tísní, že by někdo mohl myslet, že nemáme soucitného, laskavého Spasitele, jenž je ochoten vyslechnout všechny naše prosby a být nám účinnou pomocí, kdykoli to potřebujeme.

Někteří lidé žijí ve stálém strachu a připravují si zbytečné starosti. Každý den se setkávají s důkazy lásky Boží, každý den přijímají hojnost darů jeho prozřetelnosti, avšak oni tato požehnání nevidí. Zabývají se v myšlenkách ustavičně něčím nepříjemným, čeho se obávají, že by mohlo přijít; nebo možná mají nějakou svízel, třeba malou, jež jim zaslepuje oči, takže nevidí četné věci, za něž by měli být vděčni. Těžkosti, s nimiž se potkávají, by je měly přivádět k Bohu, jedinému zdroji pomoci; místo toho je od Boha odvádějí, protože v nich vyvolávají nepokoj.

Počínáme si správně, když jsme takto nedůvěřiví? Proč bychom měli být nevděční, proč bychom neměli věřit? Ježíš je náš přítel; celé nebe se zajímá o naše blaho. Neměli bychom připustit, aby zmatky a starosti každodenního života znepokojovaly naši mysl a zachmuřovaly naše čelo. Připustíme-li to totiž, najdeme vždy něco, co nás souží a znepokojuje. Neměli bychom dopustit, aby nás sužovala nějaká úzkost, neboť úzkostlivost nás jen deptá a vyčerpává, aniž nám pomáhá snášet zkoušky.

Máš možná potíže v zaměstnání, budoucnost se ti možná jeví chmurná, hrozí ti možná ztráty - neklesej však na mysli; slož své břímě na Boha a zachovej klid a pokojnou mysl. Modli se o moudrost, abys mohl správně řídit své záležitosti a zabránit ztrátám a pohromám. Přičiň se ze všech sil, abys dosáhl příznivých výsledků. Ježíš slibuje svou pomoc, nikoli však bez našeho přičinění. Když jsi učinil všechno, co jsi mohl učinit, pak spoléhej na svého nebeského Pomocníka a přijmi radostně výsledek.

Není vůlí Boží, aby jeho dítky klesaly pod tíhou starostí. Náš Pán nás neklame. Neříká nám: "Neboj se; na vaší cestě není nebezpečí." Ví, že nás čekají zkoušky, že na nás číhá nebezpečí a podle toho s námi jedná. Nemá v úmyslu vzít svůj lid ze světa hříchu a zla, nýbrž ukazuje jim, kde je neselhávající útočiště. Kristus se modlil k Bohu za své učedníky: "Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého" Jan 17,15. Praví: "Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět" Jan 16,33.

Ve svém kázání na hoře učil Kristus své učedníky, že je nutné důvěřovat Bohu. Tato vzácná poučení jsou určena k povzbuzení dítek Božích ve všech dobách a dodnes je v nich plno naučení a útěchy. Spasitel poukázal svým následovníkům na ptáky pod nebem, kteří švitoří své chvalozpěvy nezatěžováni starostmi, protože "nesejí a nežnou". A přesto se stará nebeský Otec o jejich potřeby. Spasitel se nás ptá: "Což vy nejste o mnoho cennější"? Matouš 6,26. Ten, jenž se tak stará o lidi a zvířata, otvírá svou ruku a sytí všechny tvory. Nenechá bez povšimnutí ani ptáky pod nebem, nedává jim sice potravu až do zobáku, ale stará se o jejich potřeby. Ptáci si musejí sami nasbírat semínka, která pro ně připravil. Musejí si sami připravit vše potřebné ke stavbě hnízd. Musejí krmit svá mláďátka. Jdou za svou prací se zpěvem, neboť "váš nebeský Otec je živí". A "což nejste o mnoho cennější?" Nejste vy, kteří ctíte Boha a jste vybaveni rozumem a schopností žít duchovně, mnohem cennější než ptáci v ovzduší? Zdali se ten, jenž nás stvořil, jenž udržuje náš život, ten, jenž nás vytvořil k své mu božskému obrazu, nepostará o naše potřeby, budeme-li v něho věřit?

Kristus upozornil své učedníky na luční květiny, jež rostou v bohaté rozmanitosti a honosí se prostou krásou, kterou jim dal nebeský Otec jako výraz lásky k člověku. Pravil: "Podívejte se na polní lilie, jak rostou." Krása a prostota těchto polních květin zdaleka překonává nádheru Šalomounovu. Nejskvělejší šat vyrobený nejobratnějšími umělci nesnese srovnání s přirozeným půvabem a zářící krásou květin, jež stvořil Bůh. Ježíš se ptá: "Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malověrní?" Matouš 6,28.30. Jestliže Bůh, největší umělec, dává prostým květinám, jež za den uvadnou, tak tajemné a pestré barvy, oč větší péči projeví o ty, kdo jsou stvořeni k jeho obrazu? Toto poučení Kristovo je výtkou ustaraným myšlenkám, obavám a pochybnostem nevěřícího srdce.

Pán si přeje, aby všichni jeho synové a dcery byli šťastní, pokojní a poslušní. Ježíš praví: "Svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí." "To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná" Jan 14,27;15,11.

Štěstí, vyhledávané ze sobeckých pohnutek, štěstí, jež nevyplývá z plnění povinností, je nezdravé, vrtkavé a pomíjivé; rychle mizí a zanechává v nás pocit samoty a smutku. Radost a uspokojení je však v Boží službě; křesťan přece nemusí bloudit po nejistých

cestách; nemusí zbytečně litovat a vystavovat se zklamání. Nemáme-li radost z tohoto života, můžeme se ještě stále radovat z vyhlídky na život budoucí.

Už zde na zemi mohou mít křesťané radost ze společenství s Kristem; mohou se hřát ve světle jeho lásky, mohou nacházet stálou útěchu z jeho přítomnosti. Každý krok v životě nás může přiblížit k Ježíši, může nám přinést hlubší prožitek lásky Boží a může nás přivést o krok blíže k blaženému domovu pokoje. Nepřestávejme proto věřit, nýbrž mějme silnou víru, silnější než kdy předtím. "Až potud nám pomáhal Hospodin" (1. Samuelova 7,12), a bude nám pomáhat až do konce. Pohleďme na památníky toho, co vykonal Pán, aby nás potěšil a zachránil z rukou zhoubce. Mějme stále v čerstvé paměti všechny projevy milosti, kterými nás Bůh zahrnul - slzy, které nám setřel z očí, bolesti, které utišil, úzkosti, které zahnal, obavy, které rozptýlil, potřeby, které uspokojil, požehnání, která udělil - a tím se posilňujme pro to, co nás ještě čeká na zbytku naší pouti.

Musíme sice počítat s tím, že v nastávajícím zápase nás čekají nové těžkosti, můžeme se však podívat na to, co přijde a říci: "Až potud pomáhal nám Hospodin." "Tvá síla ať je stálá jako tvé dny" 5. Mojžíšova 33,25. Zkoušky, které nám nastanou, nebudou větší než síla, kterou dostaneme, abychom je nesli. Pracujme tedy tam, kde k tomu najdeme příležitost, a věřme, že ať přijde cokoli, dostane se nám síly úměrné zkoušce.

Zanedlouho se rozevřou brány nebes, aby dítky Boží vešly a z úst Krále slávy uslyší požehnaní, jež bude znít jejich uším jako nejlíbeznější hudba: "Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa" Matouš 25,34.

Pak budou vykoupení uvítáni v domově, který pro ně připravuje Ježíš. Jejich společníky tam nebudou pozemští hříšníci, lháři, modloslužebníci, nečistí a nevěřící, nýbrž se budou družit s těmi, kdo přemohli satana a Boží milostí dospěli k dokonalosti charakteru. Každý sklon k hříchu, každá nedokonalost, kterou měli na zemi, je smyta krví Kristovou a dostane se jim vznešenosti jeho slávy, která zdaleka překoná skvělost slunce. Bude z nich vyzařovat mravní krása, dokonalost povahy Kristovy, překonávající ještě tuto vnější nádheru. Bezhříšní stanou před velkým bílým trůnem a budou sdílet důstojnost a výsady andělů.

Z hlediska tohoto slavného dědictví, které může být jeho, "zač získá člověk svůj život"? Matouš 16,26. Ať je sebechudší, má v sobě bohatství a důstojnost, jež mu svět nemůže dát. Člověk vykoupený a očištěný od hříchu, se všemi svými ušlechtilými schopnostmi věnovanými službě Boží, má nepřekonatelnou cenu. Nad jedním vykoupeným člověkem je radost v nebi v přítomnosti Boha a svatých andělů, radost, jež se projeví v písních svatého vítězství.

V Očekávání Konce

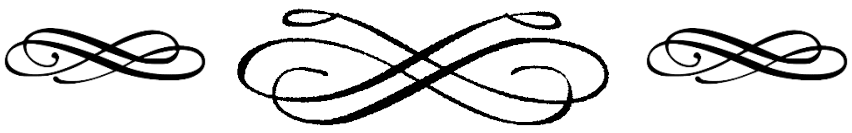

`